

Orełdownik

Codziennie ilustrowane pismo narodowe i katolickie

Nr. 9

L

Rok 65

Sobota dnia 12 stycznia 1935

JAKOB PIRRO

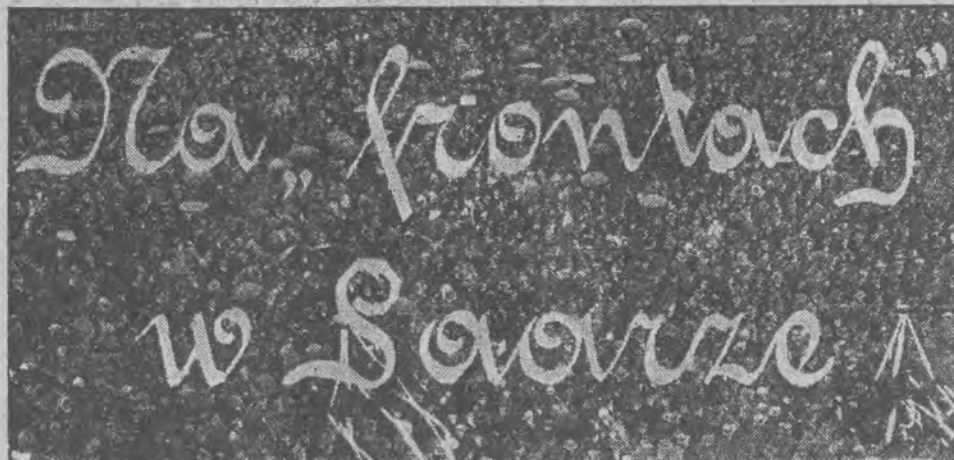
od 1 marca 1934 r. kieruje w Saarze organizacją zwolenników powrotu do Rzeszy, skupionych w „Deutsche Front”.

Saarbrücken, 8 stycznia

Zwyczaj spokojne miasto o wielkości Bydgoszczy (Saarbrücken liczy około 120 tys. mieszkańców), żyje teraz nerwami. Podniecenie umysłów wzrosło jeszcze, po rozpowszechnieniu wieści o rzekomej rozmowie pełnomocnika Hitlera dla spraw saarskich, Bürckela, z przywódcą marksistowskiego „Freiheitsfrontu”, na którego czele stoi głośny już dzisiaj Max Braun. Pełnomocnik Hitlera miał się opowiedzieć za utrzymaniem „status quo” w Saarze po to, aby nie dopuścić do ewentualnego podziału terytorjum Saary. Pośrednio przyznawano by więc że strony hitlerowskiej możliwość kłóski „Deutsche Front” w plebiscycie. Wprawdzie ze strony oficjalnych czynników hitlerowskich, urzędujących na terytorjum Saary, nie w Saarbrücken, lecz w niedalekim Neustadt, zaprzeczono kategorycznie faktowi odbywania takich pertraktacji. Mimo wszystko w powietrzu wisi szczególne zaciekawienie, oraz... niewiara w hitlerowskie dementi.

W roli pośrednika między „nazistami” a marksistami wystąpił podobno niejak dr. König. Nazwisko to jest teraz na ustach wszystkich dziennikarzy. Za tym człowiekiem odbywa się istny pościg, aby go gdzieś przyłapać, zobaczyć i wydobyć wywiad: jak właściwie było z temi rozmowami i propozycjami? Wspomniany powyżej, że pogłoski o pertraktacjach hitlerowców z saarskimi socjalistami i komunistami tłumaczone są jako wyraz obaw przed kłóską „Deutsche Front” w nadchodzącą niedzielę.

Do najpowszejdniejszych zajęć należy teraz stawianie horoskopów co do wyniku plebiscytu. „Deutsche Front” głośno dotąd buńczucznie, że 13 stycznia okaże zwycięstwo idei powrotu

Na niedzielne zgromadzenie „Deutsche Front” w Saarbrücken zwieziano za darmo z całego Zagłębia Saary około 10 tysięcy uczestników.

(Od specjalnego korespondenta „Orełdownika”)

Saary do Rzeszy w 90-procentowym akcie głosów Saarländerów. Z drugiej strony zaś przywódcy „Frontu Wolności” twierdzą uparczywie, że za utrzymaniem obecnego stanu rzeczy w Saarze opowie się około 40 proc. uprawnionych do głosowania, przekreślając tem samym możliwość wcieleńia Zagłębia do Trzeciej Rzeszy. Co więcej, tłumaczy się tutaj postanowienia Ligi Narodów odnośnie statutu Zagłębia w ten sposób że w razie rozbieżności w wypowiedzeniu się jednej plebiscyt będzie ponowiony za lat

pięć. Wtedy zwierzchnictwo nad tym obszarem sprawowałaby nadal Liga Narodów za pośrednictwem międzynarodowej komisji rządzącej. Ze strony francuskiej — słyszę to teraz ciągle od moich francuskich kolegów dziennikarzy — mówi się o trzeciej możliwości, rzekomo już rozpatrywanej przez francuskie koła polityczne, mianowicie podziału Saary na dwie części. W dziejach plebiscytów znajduje się zresztą już precedens: podział Śląska w r. 1921 na część niemiecką i polską według klucza oddanych głosów.

Dramatyczne momenty walki

Jak zgryzie ten orzech Liga Narodów — Zaniepokojenie w Niemczech — Ucieczka kapitałów francuskich — Znamienne przemówienie pełnomocnika Hitlera

Genewa. (Tel. wł.) Koła sekretariatu generalnego Ligi Narodów stwierdzają, że w obecnej chwili nie można ustalić daty ostatecznej decyzji Rady Ligi Narodów w sprawie Zagłębia Saary. W razie jednolitego wypowiedzenia się obywateli Saary rozstrzygnięcie Rady Ligi możliwe jest w ciągu dni 8, w przeciwnym zaś razie zwołane zostanie prawdopodobnie nadzwyczajne posiedzenie pod koniec lutego.

Sprawa plebiscytu w Saarze wywołała w Berlinie w ostatnim czasie wielki niepokój. Gdyby plebiscyt w Saarze nie wypadł po myśli Niemiec, byłoby to silnym poderwaniem autorytetu Hitlera.

Ostatnio na terenie Zagłębia Saary dało się zauważyć masowe wysyłanie pieniędzy do Francji.

Przed kilku dniami pełnomocnik Hitlera dla Zagłębia Saary Bürckel wygłosił przemówienie, transmitowane przez radio, w którym wystąpił niezwykle ostro przeciw zwolennikom status quo, a równocześnie zaatakował Francję, stwierdzając, że Niemcy kategorycznie wypreszczają sobie wtrącanie się do ich spraw wewnętrznych. W końcu swego przemówienia mówca ka-

tegorycznie zaprzeczył wiadomościom o rzekomych przygotowaniach do utworzenia obozu koncentracyjnego w Saarze.

Jak dowiemy się wyniku głosowania?

Berlin. (PAT) N. B. I. donosi z Saarbrücken, że komisja plebiscytowa postanowiła, że przewodniczący komisji, Rohde poda w poniedziałek, 14 bm. wieczorem przez radio wynik głosowania. Komunikat ten będzie miał charakter nieoficjalny.

Trudna sytuacja Niemiec

London. (PAT) Sprawozdawca dyplomatyczny Ag. Reutersa wyraża pogląd, że Niemcy mogą być reprezentowane w Radzie Ligi Narodów podczas debaty nad wynikami plebiscytu w Saarze, formalne bowiem wystąpienie Rzeszy z Ligi Narodów wchodzi w życie dopiero w październiku rb. W Brytanji uprzedziła nieoficjalnie rząd Rzeszy o swoim stanowisku za pośrednictwem ambasady w Berlinie. Odpowiedzi na to zawiadomienie jeszcze nie otrzymano.

Targ o żydowskie głosy w Saarze

Żydzi głosowaliby na rzecz powrotu Saary do Niemiec, gdyby im zapewniono spokój w Reichu

Paryż. (PAT). Agencja Havasa donosi z Saarbrücken: „Volksstimme” donosi, że König, przedstawiciel Frontu Niemieckiego, konferował jakoby z rabinem i przedstawicielami ludności żydowskiej, namawiając ich do głosowania na rzecz powrotu Saary do Rzeszy. Rabin Rulf odpowiedział, że żydzi

oddaliby chętnie swe głosy za Niemcami, gdyby mieli gwarancję, że po przyłączeniu do Niemiec nie będą narażeni na represje. König oświadczył wówczas że może złożyć imieniem Gëbbelsa takie oświadczenie, ale dalszych rozmów już na ten temat z żydami nie prowadził.

MAX BRAUN MÓWI

wzywając swoich zwolenników z „Freiheitsfrontu” do głosowania na rzecz „status quo”.

Wielkie niedzielne manifestacje „Deutsche Front” i „Freiheitsfront” nie przyczyniły się do krystalizacji horoskopów plebiscytowych. Zarówno bowiem manifestacje zwolenników powrotu do Rzeszy, jak i utrzymania obecnego stanu, zgromadziły dziesiątki tysięcy ludzi. Już to dowodzi miary zainteresowania problemem przyszłości Saary. Na tym skrawku ziemi, jednym z najgęściej zaludnionych w Europie, mieszka zaledwie 800 tys. ludzi. Na manifestacjach hitlerowskich w Saarbrücken w ubiegłą niedzielę naliczano około 100 tys. mężczyzn i kobiet, wyciągających ramiona do hitlerowskiego salutu i składających ślubowanie na wierność niemieckiej ojczyźnie. Równocześnie zaś na wielkim meetingu socjalistyczno-komunistycznym, odbywającym się pod znakiem czerwonego sztandaru, młota i sierpa, było przeszło 60 tys. ludzi. Groźnie sterczał ku niebu las twarłych, zaciśniętych pięści, kiedy manifestowano wolę „niepowręcenia pod knut i bat hitlerowskiego faszyzmu”. Zestawienie tych dwóch cyfr daje obraz wielkości przedplebiscytowego ruchu politycznego.

Obok „frontów” o zdeklarowanych obliczach istnieje jeszcze trzecia grupa polityczna, która do dnia dzisiejszego — a więc na 5 dni przed plebiscytem — nie odsłoniła jeszcze swego oblicza. Są to katolicy z pod znaku „Deutscher Volksbund für christlich-sozialen Gemeinschaft”. Liczbowo grupa ta jest słabsza od „Frontu Niemieckiego”, ale równie silna, jak „Front Wolności”. O głosy tego ugrupowania toczą się teraz zaciekłe zmagania. Dla pozyskania D. V. e-s G. regime hitlerowski, tak skrajnie akatolicki, jeśli wziąć pod uwagę wynurzenia doktryniera narodowego socjalizmu, Alfreda Rosenberga, roznoczą zabiegi o względy wysokiego kleru katolickiego. Faktem jest, że biskupi Trewiru i Spiry zalecili wiernym modły o powrót Zagłębia Saary do Trzeciej Rzeszy, manifestując tem samym swe „credo” polityczne w odniesieniu do aktu plebiscytowego. Wykonanie zaleceń biskupów na terenie plebiscytowym spotkało się ze stanowczym protestem komisji rządzącej z p. Knoxem na czele, która jest tego zdania, że w ten sposób usiłuje się wpluć moralnie na przebieg głosowania.

Czy jednak ten pośredni sposób zagłuszania katolików niemieckich da Trzeciej Rzeszy pożądany wynik to inna kwestja. Przewidywać przewidywać znowu i tu trzeba się odwołać do niedzielnych manifestacji „Deutscher Volksbund für christlich-sozialen Gemeinschaft”. Dr Hoffmann i inni przywódcy tego „frontu” ciągle mówili o

SOCIÉTÉ DES NATIONS - LEAGUE OF NATIONS VOLKSABSTIMMUNGSKOMMISSION DES VOLKERBUNDES	
Beibehaltung der gegenwärtigen Rechtsordnung (Status quo)	☐
Vereinigung mit Frankreich	☐
Vereinigung mit Deutschland	☐
DER ABSTIMMUNGSBERECHTIGTE MACHT EIN KREUZ (X) IN DIE WEISSE KREISFLÄCHE DES JEINER WAHL ENTSPRECHENDEN FELDDES	

NA TAKIEJ KARTCE

uprawniony do głosowania nakreślił w jednej z okrągłych, białych płaszczyzn krzyżyk według swojej woli: 1) zachowania „status quo”; 2) połączenia Saary z Francją; 3) połączenia z Rzeszą.

swojej miłości i przywiązaniu do macierzy niemieckiej. „Jesteśmy Niemcami i nimi pozostaniemy, bez względu na wynik głosowania w dniu 13 stycznia. Chcemy wrócić do Rzeczy Niemieckiej, a nie pod rządami prawa Bożego i powszechnej sprawiedliwości. Brzydzimy się gwałtem i nieposzanowaniem praw przyrodzonych i nadprzyrodzonych człowieka. I dlatego nie będziemy głosowali za powrotem do Rzeczy Niemieckiej wcześniej, aż nie upadnie tam system hitlerowski”. Nie dźw przeto, że właśnie w szeregu „Deutscher Volksbund für christlich-sozialen Gemeinschaft” znajduje się największa ilość zwolenników najnowszej koncepcji prawno-politycznej dla terenu plebiscytowego, według której mianoby stworzyć z Saary suwerenne państwo buforowe między Francją a Rzeszą. Koncepcja ta znajduje również sympatyków wśród polityków francuskich i angielskich.

Tymczasem jednak walczy się zawzięcie hasłami, które coraz częściej zamieniają się na kasety i noże, z akompaniamentem strzałów rewolwerowych. Na mieście zwiększa się liczba patroli policyjnych, ulicami przesuwają się plutony angielskie, holenderskie i włoskie. Na Schloßplatz, przy którym mieszka głównodowodzący międzynarodowego korpusu wojskowego, przbywa wtedy samochodami wyżsi oficerowie. To znak, że siły wojskowe są w porotowiu: wstawiają kilka telefonów, aby postawić na nogi trzytyśięcny korpus wojskowy, zarządzić wymarsze, a w nagę minut potem wtłoczą się w wąskie ulice miasta ciemne ciałka angielskich żołdaków. Do 13 stycznia musi być w Saarze utrzymany spokój. Co będzie potem? — jest sprawą jutra! I. B.

Na sąb

Mogłoby być tak, jak u nas...

Poznań, 10. 1. 35.
Cały świat dzisiaj mówi tylko o Saarze. No i my tu oczywiście jeszcze o Wyrembku. To są dwie największe sensacje dnia. I kto wie, czy wildecki Czesław nie zdystansował nawet Saary, bo gdy go złapano w Lubaniu, jedno z tutejszych piśemek wydało nawet dodatek nadzwyczajny. Ostatecznie była niedziela i głodni czytelnicy - wychowankowie nie mieli odpowiedniej strawy i — ostatecznie — z dziesięciogroszówek można zebrać parę złotych...

Ale nie o tem będę pisał. Interesuje nas bowiem Saara, jej plebiscyt, sposób przeprowadzenia wyborów i ich wynik. Bardzo ciekawe wybory, a nade wszystko oryginalne. Mają się odbyć „właściwie” dopiero w niedzielę, ale zaczęli głosować już tydzień naprzód. Dla samej wprawy. Po piętnastu, czy iluż tam latach niewyborczych, trudno tak odrazu. Trzeba ludzi oswoić, wytresować, bo — jak to mawiał pan Hoffmann do pana Schulza — „aller Anfang ist schwer”.

Naprzód, jakby dla orientacji, głosować mogą starostowie, burmistrzowie, policja, żandarmerja, urzędnicy kolejowi i pocztowi, tramwajarze, szoferzy autobusów, wreszcie personel szpitalny i więzienny. Słowem, naprzód władza... Niezależna, bezpartyjna i ponadpartyjna. Zupełnie tak, jak u nas.

Tylko, że tam w komisjach przewodniczą ludzie neutralni, przed nimi zaś stoi urna szaro-zielona, a nie... cudowna.

Mówią, że wynik wyborów jest przesadzony. O zwycięstwo walczą właściwie dwie partje, dwa narody. — Też tak, jak u nas.

I tu nasuwa mi się pytanie: czy to jest konieczne, aby tylko dwa. Przecież znać się niewątpliwie wyborcy, którzy nie będą głosowali ani na jedną, ani na drugą stronę. I czyby nie należało tam postawić naszej listy, takiej — powiedzmy — z liczbą numer jeden? A potem posłać naszych specjalistów do wszystkich wyborów.

Czy wierzyć, państwo, że cały naród Saary odpowiedziałby się tak jeden mąż za jedynką, że głosowałby ławą. Zupełnie, jak u nas!..

Jestem pewien, że Saara byłaby naszą i mielibyśmy przynajmniej jedną kolonję. Jak tu siedzą — napewno!

FIOLEK

W domu w tramwaju w poczekalni — najpożyteczniejszej i najmiłej sędziwej — czas, czytając ciekawą „Ilustrację Polską”

Spór włosko-abisyński w Lidze Narodów

po pierwszym posiedzeniu Rada odroczy obrady do wtorku

Warszawa. (Tel. wł.) W piątek odbędzie się w Genewie inauguracyjna sesja Rady Ligi Narodów, na którą wyjechała już delegacja polska z ministrem Beckiem na czele. Inauguracyjnemu posiedzeniu sesji Rady Ligi Narodów przewodniczyć będzie delegat Turcji minister Tewfig Arasa. Z ramienia Anglii w posiedzeniu Rady Ligi udział weźmie minister Simon. Z ramienia Z. S. R. R. — Litwinow.

Genewa. (PAT). Piątkowe posiedzenie Rady Ligi poświęcone będzie głównie sprawom formalnym, poza tem jednak Rada będzie musiała poruszyć niektóre sprawy polityczne, jak

np. sprawę wpisania na porządek obrad sporu włosko-abisyńskiego. Po posiedzeniu piątkowym Rada odroczy się — jak słychać — do wtorku.

Ministrowie M. Ententy przyjadą prawdopodobnie dopiero w poniedziałek. Data przyjazdu min. Laval'a nie jest ustalona.

Min. Simon i Eden w drodze do Genewy

London. (PAT). Min. spraw zagr. Simon i lord pieczęci pryw. Eden wyjechali do Genewy na sesję Rady Ligi Nar.

Układy rzymskie zaaprobowane

Paryż. (PAT). Agencja Havasa donosi: Rada min. zaaprobowala układy zawarte w Rzymie i upowaznila min. Laval'a do wniesienia do Izby odpowiedzialnej ustawy ratyfikacyjnej.

Nowy szef placówki estońskiej

Warszawa, 10. 1. W przyszłym tygodniu przyjedzie do Warszawy nowy szef placówki estońskiej Markus, dotychczasowy przedstawiciel dyplomatyczny Estonji. (w)

Sesja ds. Soudarza Ententy Bałkańskiej

Ateeny. (PAT). Rada gospodarcza Ententy Bałkańskiej zakonczyla swą pierwszą sesję. W czasie tej sesji omówiono szczegółowo zagadnienie zbliżenia gospodarczego 4 państw oraz opracowano sprawozdanie, przeznaczone dla stałej Rady Ententy Bałk., mającej się zebrać w dniu 10. 11. w Bukareszcie.

Sowiety zapraszała nas na festiwal filmowy

Warszawa, 10. 1. Sowiety zaprosily reprezentantów polskiego przemyslu filmowego oraz sfery artystycznej do udziału w międzynarodowym festiwalu filmowym, który odbędzie się w Moskwie i Leningradzie. (w)

Apetyty na Klajpedę

Berlin. (PAT). Odbyło się tu zgromadzenie związków ojczyznianych wschodnio i zachodnio-pruskich, na którym nadprezydent Prus Wschodnich, Koch oświadczył: Wierzymy, że po plebiscycie w Zagł Saarze wybie godzinę, w której nasi bracia w Klajpedzie będą mogli znowu swobodnie odetchnąć na swoim obszarze.

Clągnięcie loterii

Warszawa. (Tel. wł.) W clągnięciu loterii większe wygrane padly na następujące numery:

1.000 zł na n-ry: 125015, 140548, 166032.

5.000 zł na n-ry: 17001, 52135, 89690, 90211, 117427, 138373, 151158, 176115.

2.000 zł na n-ry: 2934, 6592, 11517, 21757, 33889, 42600, 49083, 51532, 57970, 65494, 69258, 73872, 76015, 81235, 84027, 118381, 135764, 139455, 140976, 153595, 157098, 178705. (w)

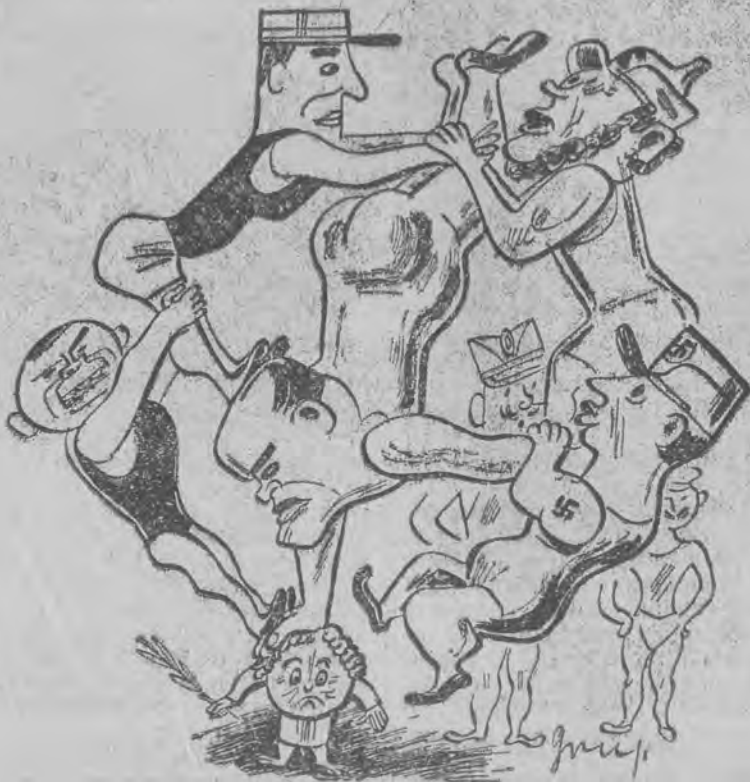
Warszawa, 10. 1. W clągnięciu popołudniowym wygrane padly następujące numery:

10.000 zł — 37.571, 41.010, 68.552, 127.612, 144.097;

5.000 zł — 9.502, 37.183, 89.787, 98.550;

2.000 zł — 12.578, 19.058, 23.396, 44.920, 46.711, 53.497, 63.111, 69.027, 78.879, 85.851, 93.510, 96.145, 113.532, 118.569, 133.729, 138.052, 147.681, 149.657, 152.253, 159.057, 159.289, 161.309, 173.745, 177.820.

Pakty pokoju

Aniołek pokoju: Im efekowniej chcę na mojej głowie wykonać piramidki, tem bardziej obawiam się o calosć swych kości.

Angielskie pigułki dla... Niemiec

Rozbrojenie, powrót do Genewy i porozumienie, albo całkowita izolacja

London. (Tel. wł.) Ostatnio prasa poranna w Anglii zajmuje się obszernie podrózą rzymską Laval'a, zagadnieniem plebiscytu Zagłębju Saary oraz sprawą rozbrojenia. Wszystkie te zagadnienia były przedmiotem debaty, na odbytem przed dwoma dniami posiedzeniu Rady ministrów. W rządzie angielskim panuje przekonanie, że po plebiscycie w Saarze, Francja posiadać będzie dostateczne gwarancje,

aby zająć przychylniejsze stanowisko wobec niemieckich żądań militarnych.

Równocześnie prasa angielska stwierdza, że w najbliższym tygodniu rozpocznie się akcja mocarstw, zmierzająca do ponownego wprowadzenia Niemiec do Genewy i zawarcia konwencji rozbrojeniowej. Niemcy obecnie mają do wyboru albo porozumienie, albo całkowitą izolację.

55 milionów grzywny na dyrektorów „Wspólnoty Interesów”

Za składanie fałszywych zeznań i udzielanie nieprawdziwych wyjaśnień podatkowych

Warszawa. (PAT). Na dyrektorów i prokuratorów „Wspólnoty Interesów” dr. Tomale, Schärfa, Kallenborna, Willingera, Góraczyka i Bernhardta nałożył wydz. skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego karę pieniężną w wysokości 55 mil. zł i 48.000 z. za składanie fałszywych zeznań i udzielanie nieprawdziwych wyjaśnień do wymiaru podatku dochodowego za lata 1929-31 względnie za r. 1932 dla Katowickiej Sp. Akc. /jednoczonych Hut Królewskiej i Laury.

Równocześnie nałożono odpowiedzialność za całkowitą grzywnę w tej wysokości na wspomniane huty.

Aby obywatel miał zajęcie...

Warszawa, 10. 1. — Od 1 lutego ubezpieczalnie społeczne przestaną inkasować opłaty na rzecz funduszu pracy. Rozporządzenie rządowe przekazało inkaso tych opłat funduszowi bezrobocia, a opłaty muszą być wniesione do 20-go każdego miesiąca, następującego po dokonanej wypłacie uposażeń. Zmiana sposobu wpłacania składek przyniesie niemałe kłopoty gospodarstwu domowemu, zatrudniającym służbę, oraz drobnym warsztatom pracy, zatrudniającym nie mniej aniżeli 5 pracowników, które nie opłacają składek na bezrobocie. Ani gospodarstwo domowe, ani

drobne warsztaty pracy nie miały dotychczas nic do czynienia z funduszem bezrobocia, gdyż składki na fundusz pracy były ściągane przez ubezpieczalnie społeczne, razem ze składkami za ubezpieczenie chorobowe i emerytalne.

Od 1 lutego gospodarstwa domowe i drobne warsztaty pracy będą zmuszone co miesiąc wnosić opłaty i do ubezpieczalni społecznej i do funduszu bezrobocia i zaliczać szereg uciążliwych formalności manipulacyjnych. Na fundusz pracy płaci się 2 proc. od zarobku brutto, przyczem odrzuca się końcówkę groszów. Pracodawca płaci 1 procent, a pracownik też jeden procent. (w)

Wiadomości

Czasopismo lekarskie „Deutsches Aerzten-Blatt” podaje, że w Niemczech dotychczas praktykuje około 6.000 lekarzy Żydów, w tem stosunkowo znaczna ilość w kasach chorych. Na ogólną liczbę około 60.000 lekarzy w Niemczech, Żydzi dziś leżą stanowią 10%, podczas gdy stosunek ludności żydowskiej do niemieckiej wynosi 1:100.

W szeregu miejscowości Saksonji gwałtownie rozprzeczyla się epidemia dżumy, szkarlatyna i gruźlica. Epidemia dotknęła przeważnie dzieci szkolne. Liczba zachorzeń przekroczyła już 1.000. Szereg szkół zamknięto. W Bornie chorych jest kilkanaście dzieci emigrantów polskich. Są liczne wypadki śmierci.

Zakłady Citroena przyjęly do pracy dalszych 2.000 robotników. Pomimo to, wśród niezatrudnionych panuje podniecenie. Ze strony bezrobotnych zakładów Citroena postanowiono domagać się w odpowiednich okresach wypłacenia zasiłków oraz zorganizować w sobotę marsz głodnych na pałac Burbonów, gdzie delegacja włączy członkom parlamentu rewidycję w sprawie zakładów Citroena.

UWAGI

Przyczyny wielkiej katastrofy kolejowej, jaka zdarzyła się przed kilkoma dniami na linii Moskwa — Leningrad, bada specjalna komisja śledcza. Czy ogół dowie się rezultatu?

Narazie godne jest uwagi nawet to, co podały krótko pierwsze depesze prasowe. Godne uwagi dlatego, że znów ukazują się między szparami cząstka rosyjskiej „rzeczywistości”.

A więc cała litanja niedomagań aparatu kolejowego: Pociąg przejechał zamknięty semafor na stacji Torbigo. Dyżurny nie zauważył semafora, a zwrótnicy nie zatrzymał pociągu. Okazuje się również, że parowóz krytycznego pociągu wyszedł niedawno z remontu z defektami.

Dalej przynoszą pierwsze wyniki ankiety szereg rewelacyjnych szczegółów o „porządkach”, panujących na linii: System sygnałowy od dłuższego czasu nie funkcjonował. — Podobno już od szeregu miesięcy znane były niedomagania. Na raporty do władz wyższych nie otrzymywano odpowiedzi, tak, że służba kolejowa przestała zwracać uwagę na sygnalizację itd. itd.

I pomyśleć, że ruch kolejowy odbywa się bez pomocy sygnałów, czyli bez najważniejszego czynnika gwarantującego bezpieczeństwo! W dodatku działo się to nie na jakimś boczny torze prowincjonalnym, ale na magistrali Moskwa — Leningrad!

Cóż znaczy fakt, że aresztowano od razu kilkunastu funkcjonariuszy? To chyba tylko dla „zaspokojenia” opinii, jak to nieraz się dzieje w Sowjetach, że w razie awantury zamyka się parę ofiar „dla przykładu”. Niech naród wie, że system jest zdrow, tylko że nieogłędni wykonawcy go wypaczają.

Wszelchwiątkowy kongres sowiecki, który rozpocznie się nibawem w Moskwie, będzie miał temat do dyskusji nad wypadkami „balaganu” administracyjnego. Wobec dowolnej do pewnego stopnia w państwie sowieckim krytyki tego rodzaju wydarzeń mógłby nawet działać coś pożytecznego. W każdym razie nie ujdzie mu zapewne uwagi, że wypadki w rodzaju ostatniej katastrofy kolejowej należą do tej samej kategorii, co owe 70 proc. twardych traktorów piątletni, które zdolne są tylko na to, aby pójść na szmelc.

Bitwa 100 robotników

Warszawa, 10. I. Podczas targu z wyrębacznymi lodu na porcie Szczerliwickim a robotnikami składu lodu Szmulca Stadhołca wywiązała bójka, w której brało udział około 100 osób. Poturbowano kilku robotników, a m.in. również i Stadhołca, któremu podczas bójki skradziono 3.000 złotych.

Ambasador W. Brytanii

Warszawa (PAT) Przyjechał do Warszawy z Berna nowomianowany ambasador Wielkiej Brytanii sir Howard William Kennard z małżonką. Na dworcu głównym witali ambasadora dyrektor protokołu dyplomatycznego dr. Karol Romer oraz członkowie ambasady angielskiej w Warszawie.

Na 15 lat więzienia

Tarnów (PAT) Zakończył się proces przeciw Różyckiemu i tow. oskarżonym o morderstwo na osobie Bajli Grünberg i Bertu Sollender oraz ciężkie pobicie Idessy Werss, Frimety Grünberg i L. Steindling. Po przesłuchaniu licznych świadków i wywodach stron ława przysięgłych odpowiedziała przecząco na pytanie główne w kierunku zbrodni umyślnego zabójstwa, zatwierdziła natomiast pytania co do nieumyślnego zabójstwa, rabunku i namowy do rabunku.

Wobec tego trybunał skazał Ignacego Różyckiego, Władysława i Bronisławę Urbanicką oraz Franciszkę Sokalską na karę więzienia po 15 lat każdego i wszystkich na utratę praw obywatelskich przez 10 lat.

„Dar Pomorza” w drodze do Honolulu

Warszawa, 10. I. Statek szkolny „Dar Pomorza”, odbywający podróż naokoło świata znajdował się 8 b.m. o 700 mil od wysp hawańskich, a o 900 mil od portu w Honolulu, dokąd statek zawinie w ciągu bieżącego tygodnia. Wobec wcześniejszego niż przypuszczano przybycia „Dar Pomorza” do Honolulu, statek ten również zawinie wcześniej do Jokohamy. Na pokładzie wszyscy znajdują się w dobrym zdrowiu. (w)

Bunt 150 policjantów w Czangli

Na uśmierzenie buntowników wysłano silne oddziały wojska

Szanghai-Kwan. (PAT). — W Czangli, który jest ważnym miastem w strefie zdemilitaryzowanej w Chinach północnych, zbuntowało się 150 policjantów chińskich. Celem obrony interesów obywateli japońskich w Czangli zostały tam wysłane z Szanghai-Kwan oddziały żołnierzy japońskich.

Wulkan zniszczył 200 domów

Wśród gruzów znajduje się wiele zabitych osób

Stambuł. (PAT). Szkoły, wyrządzone przez trzęsienie ziemi na wyspach morza Marmara, są bardzo znaczne. Zniszczeniu uległo 200 domów. Rumowisk jeszcze nie przeszukano, sądzą jednak, że wśród gruzów znajduje się wielu zabitych. Akcja ratunkowa jest wielce uciążliwa z powodu silnych mrozów i burzy śnieżnej.

Białe marzenia narciarzy: Piękny skok ze skoczni.

Nowa scesja w Chadecji

Trzech posłów wystąpiło z klubu i utworzyło nową partję

Warszawa (PAT). Posłowie Bitner, Bogdanowicz i Czesik wystąpi z klubu Ch. D. i utworzyli nowy klub pod nazwą „Chrześcijański Klub Ludowy”. Członkowie tego klubu opublikowali równocześnie oświadczenie, w którym stwierdzają m. in. że nie mogą zgodzić się na faktyczne urzeczywistnienie w organizacji chrześcijańskiej

demokracji zasady wodza i że przez to zmuszeni są do utworzenia własnego klubu i stronnictwa, pozostając wiernymi dawniejszym politycznym i ideowym zasadom Ch. D.

W oświadczeniu, które złożyli secesjoniści, podają, że nie godzą się jako demokraci na faktyczne istnienie organizacji Ch. D., jakkolwiek pozostają

Milczą, bo nie wiedzą czego chcą...

Do portu konstytucyjnego „sanacja” płynie bez busoli

Warszawa, 9 stycznia

W piątek senacka komisja konstytucyjna uchwaliła poprawki do projektu konstytucji. To znaczy uchwaliła i wtedy zaznaczył swe zasadnicze stanowisko. Poza tym nie brał udziału w dyskusji szczegółowej. Tę samą taktykę zastosował klub PPS. Ze stronnictw opozycyjnych polskich jedynie klub ludowy zabierał głos przez usta sen. Woźnickiego i dawał materiał do dyskusji i polemiki członkom klubu rządowego.

Uwagi rzeczoznawców: prof. St. Starzyńskiego, jednego z najlepszych znawców prawa konstytucyjnego w Polsce i długoletniego parlamentarzysty, głośnego ze swych wystąpień za-

równy w parlamencie wiedeńskim, jak i sejmie galicyjskim, oraz prof. Wacława Komarnickiego, który mimo młodego wieku zdobył sobie poważne stanowisko w świecie naukowym, mineli zupełnie bez echa. Zastrzeżenia obu rzeczoznawców były bardzo poważne. Prof. Starzyński, który w sposób bardzo spokojny, a zarazem niezwykle silny zakwestionował wartość całego projektu, stwierdził z żalem w „Kurierze Warszawskim” krótko po swym wystąpieniu, że słowa jego i przestrogi padły całkowicie w próżnię.

Projekt B. B. zostanie uchwalony przez Senat z temi poprawkami, które pozwolił sen. Rostworowskiemu przedłożyć. Przedłożył je raczej z poczucia karności niż może z wewnętrznego przekonania. W prywatnych bowiem rozmowach senatorowie i posłowie konserwatywni niedwuznacznie wyrażali swoje rozmaite zastrzeżenia zarówno co do istoty projektu, jak i form jego uchwiania.

Dzieje się to właśnie w tym czasie kiedy główny organ zachowawców „Czas” drukował kilka artykułów w obronie liberalizmu gospodarczego, a przedewszystkiem politycznego, kiedy

wierni zasadom politycznym i ideowym Ch. D. Nowy klub oświadcza, że będzie stał na stanowisku opozycyjnym i będzie się przeciwstawiał wszelkim poczynaniom szkodliwym i sprzecznym z idealami prawdziwego chrześcijanina. Klub będzie walczył o ducha i kulturę chrześcijańską w Polsce, o prawo narodu do stanowienia o swoim losie, o wolności i prawa Kościola, świętość rodziny i małżeństwa, i o zapewnienie pełni praw obywatelskich oraz wzrost warunków bytu materialnego. (w)

Przeciw ustrołowi jedynowładczemu

Warszawa. (Tel. wł.) Senator Woźnicki (Klub Ludowy) wystosował do przewodniczącego komisji konstytucyjnej Senatu pismo, dotyczące projektu nowej ustawy konstytucyjnej. W piśmie swem sen. Woźnicki stwierdza, że projekt nowego ustroju konstytucyjnego jest co do swego charakteru szkodliwy, spreczny z zasadami demokracji i najpiękniejszymi tradycjami narodowymi. Senator Woźnicki stwierdza, że projekt Klubu B. B. oparty został na zasadach, które w społeczeństwie polskim ani zrozumienia, ani uznania nie znajdują. Projekt winien być całkowicie uchylony a jego miejsce winien zająć projekt bardziej zgodny z interesem państwa i jego obywateli w drodze ponownej inicjatywy ustawodawczej.

Malaria zahila 4000 osób

Londyn. (PAT.) Z Cejlonu (wyspa Ceylon) donoszą, że w mieście Feggal wybuchła z niebywałą siłą epidemia malarji. Stwierdzono, że w ciągu ostatniego tygodnia zachorowało 250 000 osób. 4000 chorych zmarło.

We Włoszech śniegi

Triest. (PAT.) W całych półn. Włoszech zanotowano obfite opady śnieżne oraz znaczny spadek temperatury. Mroz dochodzi do 8 st. W kilku miastach zmobilizowano oddziały robotników, którzy pracują nad uprzątnięciem śniegu na ulicach.

A w Stanach Zjednoczonych lodu taia...

Nowy Jork. (PAT.) Nagle podniesienie się temperatury wywołało tanie lodów na rzekach. Wiele rzek wystąpiło z brzozeów, powodując duże szkody w Nowej Anglii i stanie nowojorskim. Port nowojorski nawiedziła gęsta mgła, utrudniająca a nawet uniemożliwiająca wypłynięcie z portu wielu okrętów.

w szeregu artykułów nawoływał posłów i senatorów z B. B. do samodzielnego wystąpienia i samodzielnego myślenia. Ostatnio przed paru dniami, pisząc o znaczeniu opinii publicznej dla życia narodowego, „Czas” stwierdzał, że głos opinii powinien się wyrażać w wystąpieniach parlamentarzystów z B. B., zwłaszcza konserwatywnych, przestrzegając przed dotychczasową metodą jedynostawiania w obronie projektów rządowych i projektów B. B. Nawoływania te jednak nie znalazły wyrazu w praktyce, a w debacie konstytucyjnej (jak zresztą i w innych) senatorowie konserwatywni ograniczali się tylko do repliki opozycjonistom.

Wtedy zaś gdy zastrzeżenia były bardzo poważne, stosowano taktykę milczenia. Tak np. sen. Woźnicki zakwestionował celowość obrad nad Senatem, co jeszcze mocniej podkreślił sen. Makarewicz, należący do „sanacyjnej” grupy Ch. D.

„Jest to jeden z największych błędów — mówił p. Makarewicz — że nie wiemy, jaki ten Senat będzie. Sen. Woźnicki ma zupełną rację, wysuwając szereg zastrzeżeń. Powinny być jakieś tezy, mówiące ja-

ki będzie skład Senatu. Całą sprawę ordynacji wyborczej do Senatu odsyła się do późniejszych ustaw, brak jednak tej tezy w konstytucji raz niezmienne.

Referent sen. Rostworowski na te zarzuty znalazł bardzo osobliwe tłumaczenie:

„Jesteśmy w stanie płynności form ustrojowych. Nie wiemy jeszcze w jakim kierunku pójdzie organizacja społeczeństwa.”

To wyznanie dowodzi najlepiej, jak beznadziejnie oceniają sytuację nawet ci, którzy swoje nazwiska splatają przed historią z nowym projektem konstytucji. Stają przed nieprzebitą tajemnicą i nie widzą przed sobą drogi.

Beznadziejność tych sfer najlepiej dowodzi, jak projekt sam jest nieprzemysłany i nieprzepracowany. Beznadziejność sytuacji przebiega się także ze stanowiska prasy prorządowej, która w chwili wykańczania najważniejszych prac swego obozu zachowuje milczenie i bynajmniej nie podkreśla znaczenia prowadzonych debat. H. W.

Jak zmarł ś. p. prof. Ullmann?

Warszawa, 10. I. Donosiliśmy już o śmierci profesora Edwarda Ullmanna, naczelnego dyrektora elektrowni w Łodzi. Ś. p. Ullmann wracał w towarzystwie małżonki ze Szwajcarii do Łodzi. Wieczorem spożył kolację w wagonie restauracyjnym, poczem udał się do wagonu sypialnego na spoczynek. W kwadrans potem Ullmannowa usłyszała krzyk, a gdy podniosła się do męża wydawał on już ostatnie tchnienie. Wóz odczepiono i zatrzymane go na dworcu w Norymberdze. Lekarze stwierdzili śmierć wskutek ataku sercowego. Ciało Ullmanna będzie spalone w tamtejszym krematorium.

Bilans handlu zagranicznego Przywileje dla Gdyni

Warszawa, 10. I. Według zestawień statystycznych bilans handlu zagranicznego Polski na grudzień r. ub. przyniósł saldo dodatnie w wysokości 16.293 tysięcy. Za cały rok ubiegły 1934 saldo dodatnie wyniosło 178.280 tysięcy. (w)

Port leningradzki zamazł

Leninград. (PAT.) Port w Leningradzie zamazł. Żegluga została zupełnie wstrzymana.

Nie mogą się uspokoić...

Paryż. (PAT.) Ag. Havasa donosi z Wiednia o ożywieniu działalności nar.-soc. Władze administracyjne austriackie przedsięwzięły środki zapobiegawcze przeciwko ewentualnym wystąpieniom. Aresztowano szereg agitatorów nar.-soc.

Krwawe starcia

London. (PAT.) Reuter donosi z Kolhapur, że liczba ofiar starcia ludności mahometańskiej z policją wynosi 11 zabitych i 35 rannych. Część ludności mahometańskiej zbiegła do wioski Aira, unosząc ze sobą rannych. Możliwe przeto, że liczba ofiar jest jeszcze wyższa.

Major dyrektorem biura personalnego

Warszawa. (PAT.) Z dnia 1. I. br. stanowisko dyr. biura personalnego w Min. O. S. objął major Stanisław Trella.

Przywilej dla Gdyni

Warszawa, 10. I. Rada ministrów uchwaliła projekt ustawy nowelizującej dekret z czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu gdyńskiego. Nowela wprowadza przepis, który ustali, że przedsiębiorstwom przemysłowym i komunikacyjnym, które do końca roku 1940 powstaną i będą się znajdowały w Gdyni, Rada ministrów może w wyjątkowych wypadkach zasłużyć na szczególne uwzględnienie udzielić zwolnienia na okres 10 lat, ale nie dłużej, jak do roku 1941, od państwowego podatku dochodowego, o ile przedsiębiorstwa te uczynią w ciągu roku 1940 inwestycje, mające znaczenie dla rozwoju miasta i portu gdyńskiego. (w)

Z debat budżetowych

Różowe okulary posła Walewskiego...

Za ery „sanacyjnej“ w Polsce nastąpiły czasy sielskie anielskie

Warszawa, 10. I. W czwartek komisja budżetowa Sejmu przystąpiła do prac przedświątecznych i na posiedzeniu przedpołudniowym omawiała budżet ministerjum spraw zagranicznych, a na posiedzeniu wieczornym ministerjum sprawiedliwości. Poseł Walewski, przedstawiając budżet ministerjum sprawiedliwości, stwierdził, że prelinowany jest w wysokości 40 milionów, a mniejszy jest od budżetu zeszłorocznego o 27 tysięcy. Ze szczególnym naciskiem podkreślił rozwój pracy eksportowej, działalność placówek konsularnych i gospodarczych.

— Zorganizowaliśmy — twierdzi mówca — i organizujemy nowe placówki konsularne głównie w krajach dalekiego wschodu, jak Chiny, Japonia, Mandżuria i Australia.

Podkreślił doniosłość traktatu z 8 marca 1934 r. o zniesieniu wojny celnej z Niemcami oraz porozumienia handlowego również z Niemcami z dnia 11 października 1934 r.

Omawiając aparat prasowo-propagandowy, zwrócił uwagę, że dotychczas był nastawiony na propagandę antypolską, niemiecką, a gdy ta ustala, praca stała się intensywniejsza na terenie propagandy kulturalnej i gospodarczej. W dziedzinie stosunków prasowych polsko-francuskich w roku ubiegłym sytuacja wykazała specjalne krytyczne nastawienie w stosunku do Polski.

W roku ub. bawilo w Polsce przeszło 600 dygnitarzy, z tego 60 francuskich, 17 angielskich, 44 amerykańskich, 67 austriackich i 107 niemieckich itd. Specjalną pieczołowitością cieszyła się opieka nad emigracją, zwłaszcza w dziedzinie kulturalnej i gospodarczej. Co do wydalania robotników polskich z Francji, to rząd polski czuwa nad tem zagadnieniem i nie dopuści do wykroczeń przeciwko uprawnieniom, uzyskanym dla robotników polskich.

Szkolnictwo polskie cieszy się również gorliwą opieką władz rządowych. Liczba szkół polskich zagranicą jest niska, ale ilość dzieci polskich wzrasta. W Stanach Zjednoczonych języka polskiego uczyło się 350 tysięcy dzieci, a we Francji ponad 27 tysięcy. Pomyślnie rozwija się harcerstwo na emigracji, osiągając najwyższy rozwój w Stanach Zjednoczonych, gdzie jest około 60 tys. harcerzy. W pracy nad młodzieżą jesteśmy świadkami żywiołowego odradzania się życia narodowego w młodzieży na wychodźstwie. W tym roku Świato-

wy Związek Polaków organizuje specjalny kurs wiedzy o Polsce oraz wielki zlot młodzieży. W ciągu lata nastąpiła także konsolidacja gospodarcza przez stworzenie związków poszczególnych fachowców.

Wiceminister Szembek uzupełniał wywody referenta Walewskiego, podkreślając poszczególne ustępy i dodając dane cyfrowe.

Poseł Piotrowski (P. P. S.), stwierdził, że polityka zagraniczna min. Becka jest dla kraju niezrozumiała, zwłaszcza wobec ostatnich rozmów w Rzymie i zapowiedzianych rozmów w Londynie. Bez przesady można powiedzieć, że niema kraju w Europie, w którym polityka zagraniczna byłaby jak u nas osłonięta tajemnicą. Co do emigracji, to widzi mówca zastrzeżenie kursu przeciwko emigrantom i dlatego rząd powinien obmyśleć sposoby ratunku. Zwrócił uwagę na fundusze specjalne, które od szeregu lat stanowią nietykalną cyfrę przeszło 9 milionów złotych. Co do szkolnictwa, to w St. Zjednoczonych prowadzi się wielką akcję wynarodowienia młodzieży nietylko przez czynniki handlowe, ale także niestety, przez sfery kompetentne.

Poseł Zieliński (Klub Narodowy) po poruszeniu kilku zagadnień budżetowych zwrócił uwagę na traktat z Niemcami. Nie wszyscy pokładają w nim nadzieję. Jako przykład mógł służyć przedewszystkiem Gdańsk. Krzyżują się interesy polskie i niemieckie. Senat gdański rozwiązał stronnictwa polityczne. Uznano w Gdańsku, że rewolucja narodowo-socjalistyczna obowiązuje w Gdańsku wszystkich obywateli. Lotnicze towarzystwa w Gdańsku weszły w skład organizacji lotniczych Rzeszy. Policja gdańska otrzymała niemieckie mundury i uzbrojenie, ale reakcja na te poczynienia ze strony M. S. Z. nie nastąpiła. Wprawdzie zawarto układ z Gdańskiem, ale nie potrafiono sprostać zadaniom, jakie się tam nasunęły. Układ zawarty między żegluzą polską, a kompanjami hamburskimi, oddał w ręce niemieckie linie komunikacyjne między Gdynią a hiszpańskim i dalekim zachodem, jak gdybyśmy po to budowali port gdański, ażeby najważniejsze arterie orzekawiały zachodniemu sąsiadowi. Bierności, którą MSZ stosowało do zagadnień polsko-niemieckich i odwrotnie, należy przeciwstawić niezwykłą energię, która rozwinęła w stosunku do Czechosłowacji. Jak gdyby na dany sygnał zgóry

rozpoczęła się kampania przeciwko Czechosłowacji w obronie tamtejszej mniejszości polskiej. Należałoby się zastanowić, która grupa ludności, zamieszkałej zagranicą, zasługuje na większą opiekę, czy w mniejszych miastach Czechosłowacji czy w Rzeszy Niemieckiej.

Przewodniczący Byrka: Panie Posle, czy nie zgodziłby się Pan, aby o polityce zagranicznej nie mówić na komisji budżetowej, zwłaszcza wobec zapowiedzianego exposé min. Becka.

Poseł Zieliński: Chcę się zastanowić, jak funkcjonował aparat M. S. Z., czy mam prawo mówić w tych granicach?

Przewodniczący Byrka: Pan, jako były dyplomata, sam znajdzie najlepszą drogę, jaką należy obrać z tego miejsca.

Zieliński: Jaka grupa mniejszości polskiej w Czechosłowacji czy w Niemczech, zasługuje na większą opiekę. Z sprawozdania rady organizacyjnej Polaków zagranicą widać, że sytuacja ludności polskiej jest niezwykle ciężka. Mimo to nie słyszeliśmy o wydanej pomocy ministerjum, gdy chodzi właśnie o ludność polską, zamieszkałą w Niemczech.

Nawiązując do pobytu w Warszawie ministra Louis Barthou zaznacza mówca, że nie dość umiejętnie traktowano naszego sojusznika i krzywdziliśmy naszą taktykę dyplomatyczną w pakcie wschodnim.

Przewodniczący Byrka ponownie prosi, aby mówca ograniczył się do spraw budżetowych.

Zieliński: Czy mam to uważać za odebranie mi głosu?

Byrka: Jeżeli się Pan przygotował do przemówienia na inny temat to istotnie muszę prosić o przestanie.

Zieliński: W tych warunkach zrękać się głosu.

Poseł Rozmaryn (Kolo żydowskie) zwrócił uwagę, że ostatnia umowa z Niemcami postawiła naszych eksporterów w sytuacji bardzo trudnej.

Poseł Zachajkiewicz (Ukrainiec) poruszył sprawę teroru sowieckiego w stosunku do Ukraińców.

Poseł Tomaszewski B. B. bardzo obszernie dotknął zagadnień emigracyjnych i stwierdził, że układają się one w sposób jak najlepszy.

Poseł Trampczyński (Kl. Nar.) domagał się wykształcenia prawnego dla pracowników M. S. Z. i przy tej i przy tej sposobności poruszył zagadnienie traktatu o mniejszościach narodowych. Oświadczenie z dnia 22-go września w Genewie o niehonorowaniu traktatu o mniejszościach nie uważa marsz Trampczyński za krok zły, ale już przed laty 11 domagał się tego samego, tylko nie w tych warunkach trawnych, tembardziej bowiem, że traktat o mniejszościach nie obowiązuje nas ze strony prawnej. Jest to sprawa, którą poseł Trampczyński poruszył już na łamach „Kurjera Poznańskiego” i „Orędownika”. W roku 1923 oświadczył z trybuny, że nas nie obowiązuje traktat, nie jest bowiem prawnie uznany. Każdy układ jest wtedy prawomocny, jeżeli jest przez wszystkich, którzy go zawierają, podpisany i ratyfikowany. Tymczasem traktat jest dotąd przez Stany Zjednoczone nie podpisany i tem samem nie może on być uważany za obowiązujący.

Po wystąpieniu posła Trampczyńskiego dzisiejszy sekretarz generalny Ligi Narodów Avenol zwrócił się listownie do władz polskich o niepodnoszenie tej sprawy i ówczesny M. S. Z. przychyliło się do jego prośby, ale to w niczem nie zachwiało zasady.

Przedstawiciel B. B., poseł Miedzinski, stwierdził, że polityka zewnętrzna rządu ma całkowite uznanie i poparcie B. B., które uważa ją za zgodną z interesem Rzeczypospolitej i odpowiadającą godności narodowej.

Poseł Rymar domagał się ujawnienia traktatów naszych zawartych w Gdańsku.

Poseł Holyński odpowiedział, że sprawę tę wyjaśni przy budżecie ministerjum skarbu.

Po krótkich wyśnieniach wiceministra Szembeka i referenta obrady nad budżetem MSZ, wyczerpano. (w)

Sowiecki statek rozbił się o skałę

Na Morzu Czarnem szaleje huragan

Moskwa. (PAT.) Sowiecki statek „Buk” rozbił się i osiadł na skałach w Zatoce Fińskiej w odległości 50 mil od Leningradu. Na pomoc zagrożonej załodze wysłano ekspedycję

ratunkową.

Na Morzu Czarnem szaleje huragan. Wiele statków rybackich zostało zepchniętych na pełne morze. Jeden z nich zatonął.

Tarasy z lodu nad brzegami Bałtyku

Można po nich jeździć rowerami, motocyklami, a nawet samochodami

Wielka Wieś - Hallerowo. (PAT.) Wzdłuż brzegów otwartego Bałtyku potworzyły się wskutek wielkiego morza potężne zwaly lodowe, a gdzieindziej jakgdyby tarasy, które wielkimi stopniami schodzą do morza. Piasek na brzegu jest tak silnie zam-

arznięty, że jazda motocyklami, rowerami i nawet samochodami nie sprawia trudności. Wielkie ożywienie tego rodzaju lokomocji daje się zauważyć na odcinku między Karwią a Dębakami.

W trybach maszyny

Tragiczna śmierć członka Wydziału Młodych Str. Nar.

Pabjanice. (Tel. wł.) W noc ub. wydarzył się w firmie Jankowski przy ulicy Legionów nieszczęśliwy wypadek.

Mianowicie Edward Nowicki, lat 25 (ul. Leśna 14) zatrudniony był od dłuższego czasu w draparni firmy. W czasie pracy około godziny 23, pas transmisyjny wciągnął go wraz z ręką w maszynę i oberwał mu nogi i ręce.

Na ratunek pospieszyli nieszczęśliwemu robotnicy.

Pomoc jednak okazała się zbyt późną, gdyż Nowicki poniósł śmierć na miejscu. Zwłoki jego przewieziono do kostnicy miejskiej.

Policja wdrożyła dochodzenia, celem ustalenia, kto ponosi winę za wypadek. Tragicznie zmarły Nowicki był oddawna członkiem b. O. W. P. a ostatnio czynnym członkiem Sekcji Młodych Stron Narodowej.

Koncepcja „zglajchsztowania” związków zawodowych w Polsce

Pomysł pochodzi od lewicy „sanacyjnej” — Jakie są jego cele — Popłoch w organizacjach ruchu zawodowego — Narodowe masy robotnicze zachowują spokój

Pod koniec ubiegłego roku wyplęta znowu sprawa t. zw. „zglajchsztowania” robotniczych związków zawodowych.

Koncepcja ta powstała na naszym terenie w lecie z. r. niedługo po zamianowaniu rządu premiera Kozłowskiego i tragicznej śmierci s. p. ministra Pierackiego. Wówczas to lewica obozu „sanacyjnego” rozpoczęła energiczną propagandę hasła oparcia rządu o szerokie masy społeczeństwa, czyli o chłopca i robotnika. Pierwszego miało się pozyskać dekretemi o oddłużeniu, przyspieszeniem i radykalizowaniem przebudowy ustroju państwa, a także zbliżeniem się „sanacji” do Stronnictwa Ludowego. Do robotnika, któremu w obecnej sytuacji gospodarczej nie można dać tego, czego on potrzebuje, t. j. pracy względnie lepszych zarobków, postanowiono pójść drogą organizacyjną.

Jest rzeczą zrozumiałą, że radykałom „sanacyjnym” nasunęły się tu przykłady z najbliższego zarówno wschodu jak i zachodu. Rozwiązanie istniejących związków „partyjnych” i ustanowienie w ich miejsce przymusowych zrzeszeń pracowniczych o charakterze publiczno-prawnym ukazywało w perspektywie dwa doniosłe, polityczne skutki: 1) osłabienie lub nawet zupełną likwidację opozycyjnych stronnictw robotniczych i 2) zmniejszenie — zbyt wielkiego, zdaniem lewicy „sanacyjnej” — wpływu na rząd sfer gospodarczych, zrzeszonych w „Lewiatanie” i działających za pośrednictwem izb przemysłowo-handlowych.

Dopóki zamysły te nie wychodziły poza łamy prasy radykalno-„sanacyjnej”, nie wywoływały one większego zaniepokojenia w zainteresowanych kołach związkowych. Dyskutowano sobie o tych rzeczach dość spokojnie, przyczem zaznaczyć należy, że „zglajchsztung” nie znalazła zwolenników nawet w związkach „sanacyjnych”, co do bliższego zbadaniu tej sprawy wcale nie wydaje się dziwnym.

Dopiero sierpniowe przemówienie premiera Kozłowskiego, który bardzo ostro zaatakował działalność partyjnych związków i uznał konieczność zmian w organizacji ruchu zawodowego, spowodowało reakcję, która wyraziła się w bardzo różny sposób. Wspólnym dla wszystkich istniejących związków był popłoch. O ile jednak P. P. S. potrafiła go opanować — przynajmniej narazie — w swych związkach klasowych i wespół z żydowskim „Bundem” zaczęła szukać kontaktu z związkami komunistycznymi celem utworzenia wspólnego frontu obronnego, o tyle związki, pozostające pod wpływami Chrześcijańskiej Demokracji (Ch. D.) i Narodowej Partii Robotniczej (N. P. R.), oderwały się od politycznych macierzy, podkreślając skwapliwie swoją „apolityczność”. Na tę samą drogę weszło także bezpartyjne dotąd i niezależne Zjednoczenie Kolejowców Polskich, które w listopadzie zgłosiło się do „współpracy” z B. B. W. R.

Cel tej taktyki jest zupełnie jasny. Sztabem kierowniczym zawodówek wydaje się, że przez polityczne zbliżenie się do obozu rządowego unikną groźby „zglajchsztung”. A tej groźby boją się wszyscy kierownicy „sanacyjni” i nie-„sanacyjni”, ponieważ zawiera ona w sobie zniesienie licznych posad prezesów, dyrektorów, skarbników i sekretarzy.

Nie wiemy narazie, czy dojdzie do „zglajchsztowania” związków, czy nie. Rząd, zajęty kłopotami finansowymi i gospodarczymi, dotychczas z żadnym projektem w tym kierunku nie wystąpił. Podobno jednak, jak dochodzą wieści, coś się gdzieś przygotowuje. Potwierdza te wieści zachowanie się „sanacyjnego” Związku Związków Zawodowych (Z. Z. Z.), który początkowo był przeciwny unifikacyjnemu przymusowi, a ostatecznie „ustosunkował się” do niego pozytywnie.

W każdym razie dotychczasowy przebieg tej sprawy wykazał ogromną słabość związków zawodowych, graniczącą niemal z rozkładem. Czasy, w któ-

rych opanowane przez socjalistów związki zawodowe dyktowały swą wolę rządowi i parlamentowi, należą do przeszłości. Tak jest wszędzie, nie tylko u nas. Zanik tej groźnej doniedawna jeszcze potęgi wykazał się najsadniejszy podczas rewolucji hitlerowskiej w Niemczech.

Przyczyną upadku zawodówek leżą częściowo w położeniu gospodarczym, częściowo zaś wewnątrz samych związków. Robotnicy odwrócili się od organizacji, które nie mogą zapewnić im pracy, a nawet niebardzo o to dbają. Ogromne zaś rzesze bezrobotnych też nie oglądają się na związki, które nie mogą im dać zatrudnienia i jeżeli organizują się, to na innych pod-tawach.

Przeżyna wewnątrz — to „elita” związków, ich biurokracja, która dba

przede wszystkim o samoistnienie związków i w tej trosce gotowa jest do daleko idących kompromisów. O tem też robotnicy dobrze wiedzą.

Innym razem zajmujemy się zasadniczo stroną zagadnienia prawnego — publicystycznych związków zawodowych, a mianowicie ich pozycja w ustroju społecznym i gospodarczym państwa.

Te rzesze robotnicze, które zarna się obecnie tłumnie do obozu narodowego, oraz ich kierownicy nie denerwują się zamierami unifikacyjnymi czynników „sanacyjnych” bo, aczkolwiek i nasz obóz współpracuje z pokrewnymi związkami zawodowymi, to jednak organizuje on masy robotnicze przede wszystkim na zasadach ideowych, a tych nikt „zglajchsztować” nie zdoła. M. K.

Co dzień niesie

Wybuch maszyny parowej

Łódź, 11. 1. Wczoraj rano w fabryce Steigerta przy ulicy Miljonowej 35/37 wydarzył się ciężki wypadek.

Z niewyjaśnionych przyczyn wybuchła maszyna parowa wśród ogłuszającego huku. Wybuch spowodował pęknięcie częściowe muru.

Około 500 robotników zostało na orzecząg kilku dni bez pracy.

Nieludzkie postępowanie

Onegdaj właściciel domu przy ul. Malczewskiego 52 na mocy wyroku sądowego wyeksmiował rodzinę robotnika Jana Kostrzyckiego który z kilkorgiem dzieci zainstalował się w bramie.

Gdy oburzeni sąsiedzi usiłowali wnieść rzeczy Kostrzyckiego zpowrotem do opróżnionego mieszkania, sprzeciwił się temu zięć gospodarza Mrozik, który kiem dotkliwie pobił małżonków Kostrzyckich i spowodował złamanie ręki ośmioletniej córcece ich Józefie, którą przewieziono do szpitala.

Mrozika aresztowano. Kostrzyckimi zaopiekowali się sąsiedzi.

Dom publiczny

Policja prowadząc obserwację ustaliła, że właściciel baru „Pod Białym Niedźwiedziem” przy ulicy Kilińskiego 121, Stanisław Musiał urządził u siebie gabinety i przyjął piękne kelnerki, które pracowały pod warunkiem, że na każde żądanie gości, będą się bawiły w gabinetach.

Ustalono, że Musiał z tego procederu czerpał znaczny zyski, pobierając dodatkowe ceny za trunki podawane w gabinetach.

Policja przeprowadziła rewizję i aresztowała Musiała którego przekazano władzom sądowym.

Bar został zamknięty.

Wynalek z bronią

W Wierzbach Józef Kraika urządził własnym sposobem fuzję. Podczas manipulowania bronią lufa została rozzerwana przez ładunek i Kraika doznał rozłęcia czaszki i oberwania ręki. Ranny zmarł w szpitalu.

Pożary

W fabryce Biełel i Pyszowski (ul. Szopena 5) na strychu zapaliły się towary. Ogień ugasiła straż. Straty wynoszą 6 tysięcy złotych.

W szlifierni Passanowa przy ulicy Jakóba 8 od iskry wybuchł pożar, który zniszczył częściowo urządzenie szlifierni.

W fabryce Iwiński i Ska. przy ul. Andrzeja 3 na podwórzu zapaliła się bawelna. Pożar ugasiła straż. Straż nie obliczona.

Poza tem zanotowano pożar w mieszkaniu dr Sturaja przy ulicy Piłkowskiej 76 i przy ul. Kilińskiego 25.

Zwolnienie z aresztu

Pabjanice. (Tel. wł.) W dniu wczorajszym zwolniony został z aresztu przez Stron Narodowego kol. Kuśnieder Stanisław, który odsiadywał karę 7 dni aresztu za to, że w święta wielkanocne ub rok pełnił w kościele św. Mateusza straż przy grobie Chrystusa, w mundurze Stron Narodowego.

Wybuch w gazowni lwowskiej

Lwów. (PAT) Wczoraj wydarzył się przy zbiorniku gazowni miejskiej tragiczny wypadek. Mianowicie we wczesnych godzinach porannych przyjechał samochodem inż. Scheikart z gazowni miejskiej, monter i szofer. Wszyscy trzej udali się do rozdzielni. W pewnej chwili z nieznanych przyczyn nastąpił wybuch. Plomienie oblały inżyniera i montera. Nadbiegła pomoc, której udało się uratować nieszczęśliwych.

Inż. Scheikart odniósł bardzo ciężkie oparzenia. W stanie groźnym przewieziono go do szpitala. Monter i szofer są leżąc poszwankowani. Według opinii zarządu gazowni wybuch nastąpił nie w samej rozdzielni, lecz obok, na wolnym powietrzu.

Albańskie rewolucje

Achmed Zogu: — Po moim trupie wiedzie droga do mej korony, — chyba, że mi ją odkupicie....

Afera wycieczkowa w Łodzi

Polska Agencja Telegraficzna podaje: W dniu 5 stycznia r. b. żandarmerja wojskowa wpadła na trop nadużyć, popełnianych zapomocą dokumentów wojskowych przy organizowaniu wycieczek do Zakopanego w czasie od 22 grudnia 1934 r. na szkodę kolei państwowych. Żandarmerja aresztowała tego dnia na dworcu Łódź — Fabryczna funkcjonariusza związku rezerwistów st. sierżanta Madońskiego i w czasie dochodzenia stwierdziła, że poza wymienionym brali udział w organizowaniu wycieczek: kierownik agencji wycieczkowej w Łodzi Majer Zeide, spółwłaściciel tej agencji i były prezes okręgowego związku rezerwistów Hipolit Piątkowski oraz redaktor niedawno zgłoszonego tygodnika „Głos kupca i rzemieślnika chrześcijańskiego” — Edward Kewalski.

Wobec stwierdzenia udziału osób cywilnych w aferze, żandarmerja zwróciła się do cywilnych władz śledczych, poczem prokurator sądu okręgowego w Łodzi zarządził szereg rewizyj, w których wyniku aresztowano Kowalskiego, Zeidego i Piątkowskiego. Po przeprowadzeniu dochodzeń wstępnych, sędzia śledczy w dniu 8 stycznia r. b. zastosował jako środek zapobiegawczy w stosunku do Piątkowskiego i Kowalskiego areszt bezwzględny, Zeide odpowiadać będzie z wolnej stopy. Względem Madońskiego wojskowy sędzia śledczy również zastosował areszt.

Dochodzenia prowadzone są przez prokuratora wojskowego oraz prokuratora sądu okręgowego w Łodzi. Szczegóły dochodzeń ze względu na dobro śledztwa trzymane są w tajemnicy.

Dobrana redzinka

Randa fałszerzy paszportów przed sądem

Łódź, 11. 1. — W lutym 1934 roku znany fałszerz Kamieniec, który był w roku 1929 karany, otworzył w Łodzi przy ul. 11 listopada 32 biuro „Ekspress”, które w błyskawiczny sposób w ciągu 12 godzin zalałwowało sprawy paszportów i wiz zagranicznych.

Wkrótce policja we Lwowie i Warszawa wie zatrzymała osoby, które miały sfalszowane paszporty zagraniczne. Kamienieca aresztowano i przekazano do dyspozycji władz sądowych we Lwowie.

Niesłubny syn Kamienieca, Szymon Goldfarb, i kochanka Kamienieca, Nacha Elbaum, wspólnie ze znanym złodziejem Jakóblem Tennebaumem przy ul. Drewnowskiej 8 otworzyli nowe biuro, które w równie szybki sposób zalałwio-

ło sprawy paszportowe. Rozesłano ulotki reklamowe.

Policja zatrzymała w konsulacie niemieckim Tennenbauma, który legitymował się fałszywym paszportem, oraz w biurze Wagons-Litd Esterę Nowak, która miała sfalszowaną wizę francuską. Ponadto stwierdzono, że Hirschowa zamieszkała w Brzezinach została zatrzymana na granicy i odesłana do Polski z powodu fałszywego paszportu.

Sąd okręgowy w Łodzi skazał Szymona Goldfarba na 3 lata więzienia, Nachę Elbaum na półtora roku więzienia Jakóba Tennenbauma na 8 miesięcy więzienia.

Paniusie w zielonych kapeluszach

Powieść przez S. Acrement

10) — O! ktoś dzwoni... Pewno jakaś wizyta.

— To pewnie ksiądz dziekan. Róża zawiadomiła go o mojej chorobie.

— Tak... poznaję głos jego.

— Czy w pokoju wszystko w porządku?

— Tak kuzynko... Zresztą nic tu nie widać.

Ksiądz dziekan woła już od progu: — Kochana pani, przyszedłem życzyć jak najprędszego powrotu do zdrowia.

Taka ciemność panuje w pokoju, że ksiądz zamiast iść do łóżka, zwraca się w przeciwną stronę ku umywalni.

— Dziękuję księdzu dziekanowi — mówi Telcyda umierającym głosem.

— Spotkałem przed chwilą naszego zacnego doktora Crepinois... Rozwiał wszelkie obawy. Trochę wyczerpania podobno. Żadne komplikacje nie są przewidziane. Bogu dzięki! Pojutrze jako przy niedzieli pewnie będzie już pani na sumie.

— Nie śmiem obiecać. Czuję się bardzo słaba.

Róża, Joasia i Marynia stoją, jak łatwo się domyśleć — u łóżka chorej. Chwiejny płomyk olejnej lampki rzuca na ich twarze dziwne refleksy. Ksiądz zwraca się nagle do Ady:

— To pani jest pielęgniarzką kuzynki?

— O, nie! — energicznie przeczy Telcyda, znajdująca zawsze siły, gdy idzie o przeciwstawienie się komus. — Gdzież takie młode dziecko! A przytem siostry moje nie zrezygowały się nigdy przywileju roli samarytanek przy moim łóżku.

— Dopiero teraz mi wolno było powiedzieć przelotne „dzień dobry” — oświadcza Ada. — Zresztą jestem cała przejęta czemś innym!

— Czem?

— Przeprowadzeniem projektu, który chciałabym przedstawić księdzu dziekanowi.

— Zaciekawia mnie pani.

— Postanowiłam sobie dziś od rana pomówić o tem z kuzynką Telcydą, ale przeskoczyła mi jej choroba. Próbowałam zainteresować Joasię i Marynię, ale były zanadto zajęte. A idzie o to...

— Ciekaw jestem.

— Naturalnie, że ksiądz dziekan podzieli moje zdanie, że liczba biednych wzrasta z każdym rokiem.

— Bez kwestji... wprost przerażająco.

— Każdy ile możności przychodzi biedakom z pomocą. Ileż biednych wspomazają moje kuzynki...

— Wiem o tem!

— Ale to wszystko nie wystarczy...

— Niestety, środki, jakimi rozporządza parafia, są tak małe...

— Coby powiedział na to ks. dziekan, gdybym zaofiarowała się zasilić je w wydatny sposób?

— Powiedziałbym, że jest pani aniołem.

— A więc komunikuję, że mam na to sposób.

— Ty, dzieciaczku?

— Tak!... Urządźmy tombolę.

— My? Ależ ja nie potrafię zabrać się do tego.

— Ja podejmę się wszystkiego... Postaram się o fanty, rozsprzedam losy... Urządź zabawę...

— Cudownie!

— Mam nadzieję, że kuzynka Telcyda nie odmówi mi zezwolenia... Bo przecież nieupoważniona przez nią...

— Ależ dostaniesz je dziewczeczko, dostaniesz z pewnością. Nieprawdaż kochana pani?

— Bez wątpienia, księżo dziekanie, jeśli ksiądz kanonik godzi się z pomysłem tego dziecka.

— Przepowiadają ostrą zimę. Tombola ta będzie na chleb i węgiel dla biednych.

— Drzę tylko wobec jednej trudności... jedynej — wdycha Adeńka.

— Przelamujemy ją... O co idzie?

— Kuzynki moje w ciągu dni czterdziestu zajęte będą teraz domowymi porządkami.

— Rzeczywiście, właśnie dziś zaczęłyśmy.

— Musiałabym chodzić po ludziach sama.

— Chce pani, żebym polecił jednego z wikarych chodzenie z nią?

— O, to byłoby bardzo uciążliwe dla niego!

— Przedewszystkiem dla zajęć parafjalnych, którym ledwie podolać możemy. Ale czemu nie miałyby pani chodzić w tej sprawie sama?

— Pewnie, że to byłoby najprostsz.

— Wiem, że w wielkich miastach panny z najlepszych rodzin chodzą same. A nasze ulice są tak mało niebezpieczne!... Co pani myśli o tem, panno Telcydo?

— Ja zawsze dzielić będę zdanie księdza dziekana.

— A zatem postanowione. Kochane dziecko, życzę ci powodzenia. Dostaniesz do twej dyspozycji jedną z sal parafjalnych.

— Jak tylko plan opracuję szczegółowo, przedstawię go księdzu dziekanowi.

— Bardzo dobrze.

W tej chwili weszły do pokoju Felicja i Karola Leronge z minami, dostosowanymi do okoliczności. Usta ich, opuszczone w kątach, wyrażają sztuczne współczucie. Kroków ich prawie nie słychać na dywanie. Stoją przy łóżku

milczące i ponure. Ze zdziwieniem też słuchają Telcydy, która odzywa się różnym głosem:

— Bardzo dziękuję za odwiedzinę. Widocznie czują się dotknięte wiadomością, że przyjaciółka nie jest bardzo chora; niewiele brakuje, aby zarzuciły jej brak taktu.

Marynia i Ada odprowadzają do drzwi księdza dziekana, który skorzystał z okazji, aby odejść.

Ada promienieje. Powodzenie przeszło jej marzenia.

— Wyglądasz na bardzo zadowoloną, moje dziecko — mówi Marja, idąc ku drzwiom Telcydy.

— Moje dziecko! Moje dziecko! Mówisz do mnie, jakgdybyś mogła być moją matką. Poco się postarzę, przecież różnica między nami nie tak znowu wielka! Boże... Wyglądasz tak młodo! Zupelnie na niewiele starszą siostrę! Ja rzeczę, że ty pójdziesz jeszcze zamaż!... Kto wie, czy nie żyje gdzieś mężczyzna, który cię kocha!... Wyjdiesz za niego! I będziesz szczęśliwa!

— Ja? Ja?

Biedna dziewczyna rzuca się nagle jak do ucieczki, przyciskając ręce do nadmiernie bijącego serca.

Zółć kuzynek

— Różo, czy wytarłaś kanoników?

— Nie jeszcze.

— Spieszmy się... Spieszmy się!

— Niema powodu gorączkować się. Do wieczora wszyscy kanonicy będą zapakowani.

Telcyda już jest zdrowa. Porządki są w całej pełni. Omiata się ściany, zdejmują firanki. W osobną skrzynkę składa się fotografie kanoników i sal jadalnej.

— Maryniu — pyta Joanna — czy sprawdziłaś, czy ilość kanoników zgadza się?

— Nie, Janeczko... Zobaczą. Sprawdzenie wykazało brak jednego.

— Którego brak?

— Kanonika Buran.

— Ah, tak!... To co innego! To ty nie wiesz, że Telcyda któregoś dnia, gdy kanonik Buran nie uklonił się jej, włożyła go za karę za bufet. Pewnie tam jeszcze jest. Choć kto wie, wobec tego, że przesuwałyśmy meble, mógł się zmiażdżyć.

— Zaszły na to w zupełności — wtrąca Telcyda.

Przekonajmy się.

Z niemałym wysiłkiem odsuwają bufet i wydobywają okryty kurzem obrazek.

— Ernestyno, oczyść księdza Buran na podwórzu.

Po południu Ada rozpoczęła swoje kursy. Cały dom jest przejęty tym faktem. Telcyda co najmniej dziesięć razy powiedziała jej, że nigdy nie byłaby pozwoliła na to, gdyby kanonik nie narzucił jej swej woli. Niema najmniejszego zamiaru cofnąć się, ale jest pełna niepokoju.

— Do kogo pójdziesz przedewszystkiem?

— Zastosuję się w zupełności do polecenia księdza dziekana. — Telcyda bierze listę spisana przez księdza i wydaje okrzyk oburzenia. Pan de Fleurville jest jednym z pierwszych.

— Wstąpisz do domu tego człowieka. Mocno żałuję. Jest równie antypatyczny jak skąpy. Pamiętaj, że nie wolno ci przyznać się, że jesteś naszą krewną. Gotów pomyśleć, że mu darowałam historję z ściekaczką.

— Ksiądz dziekan powiada, że p. de Fleurville jest bardzo bogaty i że jego przykład pociągnie wielu innych.

— Przesad z temi jego wpływami... A, pójdziesz też do p. Hyacinthe? On ledwo zainstalował się tutaj.

— Może być. Nie znam go.

— To taki sobie profesorek. Nie podejrzewam go o wielką hojność... Pewnie też niewiele co ma.

Ada mimowoli spojrziała na Marynię... Była skutkiem forsownego frote-rowana tak czerwona, jak bardziej być nie może. W tej chwili pobladała...

Tak, uczucie jej pozostało widać niezmiennione.

Znalazszy się na ulicy, Ada robi

spoztreżenie, że bruk jest dziwnie nierówny i ostry, odczuwa to dziś dopiero, gdy lekko i szybko przesuwa się po nim, idąc pierwszy raz sama.

Chodząc z kuzynkami, musiała zachować ścisłe namaszczone, prawie procesjonalne. Rozkoszuje się swobodą jak persjonarka, spragniona ruchu.

Niema przy niej nikogo, kto by wkładał w jej uszy:

— Klaniaj się p. Virginji, uklon się księdzu...

Zdaje się jej, jakby pierwszy raz wyszła na świat. Robi nadzwyczajne odkrycia. Nigdy katedra nie wydała jej się tak piękna i imponująca, jak w tym dniu.

Ada dochodzi do głównej ulicy, otaczają ją domy wysokie, o modnych pretensjonalnych fasadach. Nie jest to tak malownicze, jak staroświeckie uliczki w cieniu katedry, a jednak Ada czuje się tu bardziej swojsko. Od czasu do czasu przemknie samochód, niema chwili, aby ulica była zupełnie pusta. W oknach i na balkonach eleganckich domów pojawiają się lokaje w liberjach i zgrabne pokojówki w białych fartuszkach.

— Ksiądz kanonik — myśli Ada — polecił mi wstąpić do każdego z mieszkań na tej ulicy. Wskazaniem jest, wpięć zapisać ludzi bogatych. Ambicją ich bywa, aby o nich starano się przedewszystkiem, aby jak najdłuższe szeregi dalszych osób znały ich wspólnomiętności. Następni starają się, aby ich ofiara nie odkakiwała zbyt od poprzednich i zdobywają się na możliwe okazale datki. Ada najchętniej poszaby do p. Hyacinthe, pilno jej bowiem poznać ideal Maryni.

Wykonując polecenie, panienska zadzwoni przedewszystkiem pod nr. 1.

— Przychodzę w sprawie tomboli.

— Pani wyszła... będzie żalowała. Zwraca się pod nr. 3.

— Czy zastałam pana?... Chciałabym prosić go o wzięcie biletów na loterję.

— Pan wyjechał... Będzie bardzo żalował...

I tak dalej i tak dalej... Adę zaczynają przenikać wątpliwości. Widocznie służba ma już stałe zlecenie, dotyczące „pan dobroczynnych”. Tak dotarła do n-ru 15. Jest to dom pana de Fleurville. Naciska dzwonek. Stara służąca w białym fartuchu i karbowanym czepczku otworzyła drzwi.

— Proszę zapytać pana de Fleurville, czy raczy mnie przyjąć.

— Niestety pan de Fleurville wyszedł. Najwyżej przed pięciu minutami.

Ada nie może powstrzymać się od zrobienia uwagi:

— Dziwna rzecz, od dziesięciu minut chodzę przed tym domem i nie widziałam, aby kto wyszedł.

Służąca zmieszana się.

— O! pięć minut... To tak się mówi.

— U nas aż do pół godziny powiadamy zawsze pięć minut. Przepraszam...

— Bo ksiądz dziekan zwrócił mnie do pana de Fleurville z prośbą o nabyć biletów na tombolę.

— O, pan weźmie z pewnością.

— To na biednych parafji Notre-Dame.

— Nasz pan jest hojny. W jakiej cenie ma pani bilet?

— Po pięćdziesiąt centymów.

— To niedrogo! Zanim mój pan przyśle swoją ofiarę, może pani przyjmie moją...

— Ależ jak najchętniej.

— Niestety bogata nie jestem. Ale oto dwa franki.

Ada kładzie na stole duży arkusz papieru, na którym spodziewała się umieścić tyle wybitnych nazwisk:

— Jak mam zapisać?

— Józefa Filipot... Ale przecież od końca! Gdzieżbym ja miała stać tak na początku przed wszystkim państwem.

Pokojowa zaniósła się od śmiechu.

— Tak, jakbym pierwsza wzięła do salonu!

Niech mnie panienska gdzie z końca napisze.

Ada wdzięcznym wzrokiem spojrziała na pocziwą kobietę, zapisując jej imię na odwrotnej stronie arkusza; nie przypuszcza ona wcale, z jakiego ambarasu ratuje sprawę jej skromności.

— Ale — woła za odchodzącą Józefa, — mam myśl; pan Juljusz zapisze się z przyjemnością.

— Pan Juljusz?

— Tak, syn pana de Fleurville. Jest właśnie w swoim gabinecie. Niech pani wejdzie do pokoju. Zawiadomi go. On rzadko tu bywa, siedzi ciągle w Paryżu.

Ada wchodzi do obszernej poczekalni, pełnej zieleni. Obrzymi niedźwiedź, rzeźbiony w jednej sztuce, dźwiga na zaokrąglonych łapach kapelusze, laski i parasole. Stamtąd dostaje się do eleganckiego saloniku w stylu Ludwika XVI, którego wykwiłta leżanka, zarzucona poduszkami, żywo przypomina jej własny salonik, opuszczony po dramatycznych przejściach. W oszklonej witrynie widnieje kolekcja tabakierok, w których każda przedstawia dzieło sztuki. Na ścianach piękne szkice, obrazy, rysunki i przeszliczne pastele.

Ada z rozkoszą wchłania w siebie atmosferę, pokrewną tej, w której wychowała się od dziecka, w tem do uszu jej dochodzi niecierpliwy głos męski z sąsiedniego pokoju.

— No i poco Józefa wprowadziła tę panią? Ja nie jestem tak cierpliwy, jak mój ojciec. Nie mam najmniejszej chęci rozmawiać ze wszystkim starymi babami z parafji.

Z czołem zmarszczonem i gestem niecierpliwym wszedł Juljusz de Fleurville do pokoju. Widocznie ma zamiar krótko rozprawić się z kwestarką. Ale Ada spogląda mu w oczy śmiało, nieco zaważać. Powstrzymany siłą uśmiech czyni jej twarz tembardziej wyrazistą.

— Przepraszam, że pozwalam sobie nachodzić pana, choć nie jestem starą babą.

Juljusz bez śladu zawstyżenia wybuchł śmiechem.

— Pani mnie słyszała?... Przepraszam najmocniej.

— Zbyt podzielałam pana zdanie, aby czuć się dotkniętą. Wbrew wszystkiemu, co mi nakazuje rozum, nie mogę znieść starych kwestarek. Wogóle nie mam pociągu do starych panien.

— W mojej rodzinie jest ich zatręśnienie. Gdy wypadnie jakiś obchód familijny: ślub, pogrzeb, chrzciny, leciwe niewiasty stanowią dziewięćdziesiąt procent. To jest okropne.

— Ja mam w domu akurat fernalkę, która wystarczy.

— Pani?

— Tak, ja, niestety.

— Pozwoli pani złożyć sobie...

— Wyrazy współczucia... Należą mi się w zupełności.

— Ach tego nie śmiałbym... Ale czy może dowiedzieć się, jak się wabi ta fernalka?

— (Ciąg dalszy nastąpi).

Kalendarz rzym.-kat.
Piątek: Teodozjusz
Sobota: Arkadiusz m.

Kalendarz słowiański
Piątek: Wrzesimir
Sobota: Czesław

Słońca: wschód 7.59
zachód 16.01

Długość dnia: 9 godz. 02 m

Księżyc: wschód 10.23
zachód 24.58

Faza: pierwsza kwadra o 22 godz.

Apelujemy do litościwych serc?

Składajmy ofiary na rzecz bezrobotnych narodowców

Adres redakcji i administracji w Łodzi
telefon redakcji i administracji 173-25
Piotrkowska 91
Godziny przyjęć dla interesentów
od 10 - 12

Dyżury nocne aptek

Nocy dzisiejszej dyżurują apteki: S. Jankielowicza, Stary Rynek 8. B. Gluchowskiego, Narutowicza 8. E. Hamburga, Główna 50. L. Pawłowskiego, Piotrkowska 307. A. Piotrowskiego, Pomorska 91. L. Steckla, Limanowskiego 37.

Teatr łódzki

Teatr Miejski — „2:2 Mecz małżeński”,
Teatr Popularny — „Djabel w Łodzi”,
Alhambra — „Rej w Łodzi”.

Kina chrześcijańskie

Adria-Metro — „Świat się śmieje”,
Bratnia Strzecha — „Pieśniarz Warszawy”,
Bajka — „I cóż dalej, szary człowieku”,
Casino — „Julika”,
Corso — „Rzymskie skandale”,
Czary — „Ślad o świecie”,
Capitol — „Śmierć odpoczywa”,
Grand Kino — „Uwielbiana”,
Mimoza — „Csibi”,
Miraż — „Koci pazur”,
Mewa — „Książka Arkadij”,
Przedwiośnie — „Maskarada”,
Luna — „Car szaleniec”,
Ludowy — „W. księżna Aleksandra”,
Rokord — „W pogoni za księżycem”,
Oświatowe — „Jasnolscy sen”,
Słońce — „Handel żywym towarem”,
Stylowy — „Czar walca wiedeńskiego”,
Zachęta — „Zakazana melodia”,
Pallice — „Wielkie wydarzenie”.

Komunikaty

Z Teatru Miejskiego. W piątek i w sobotę wiecz. w dalszym ciągu bawić będzie publiczność karnawałowa. W. Lichtenberga „2:2 Mecz małżeński”. W próbach pod reżyserią Wł. Czernego głośnie komedia W. Katajewa „Kwiecista droga”.
W sobotę, o godz. 10 po raz ostatni świetlna wystawiona tragedia Fr. Schillera „Intryga i miłość” dla młodzieży szkolnej. Ceny najniższe od 30 gr do 1,60.
W niedzielę o godz. 12 uroczona mnóstwem kolorowych wstawek bajka dla dzieci „Kopciuszek”. Ceny niższe od 40 fr do 2,70.

Sprawozdania z imprez dobroczynnych. W obecnym okresie urządzane są różne imprezy, z których dochody przeznaczone są na cele dobroczynne. Władze administracyjne w związku z tem zaoszczędziły kontrole i organizatorzy dobroczynnych zabaw i imprez muszą składać szczegółowe sprawozdania z ogólnych wpływów, a następnie wydatków i zysku netto. Ma to na celu zapobieganie nadużyciom, jakie przy tej okazji częstokroć miały miejsce. (k)

Spożycie mięsa. W 1934 r. według ogólnych zestawień ubito w Łodzi około 230 000 sztuk bydła, świń, cieląt i owiec co łącznie z mięsem wwiezionem wyniosło 23 642 126 kg. mięsa, stanowiącego roczne spożycie Łodzi. W porównaniu z rokiem 1933 zaznaczyła się pewna poprawa. W roku 1933 przeciętne spożycie mięsa na głowę wynosiło rocznie 35,11 kg, a w roku 1934 — 39,3 kg. Przeciętne dzienne spożycie na głowę podniosło się do 0,113 kg. (k)

Kronika policyjna i sądowa

Złapał się wo własno silda. W lasach majątku Łukawy, pod Łodzią, gajowi napotkali kłusownika Romana Kuloska, który zastawiał silda. Kuloska na widok gajowych rzucił się do ucieczki, sam jednak wpadł w sieć i okaleczonego zatrzymali gajowi. (k)

Kradzieże. Zanotowano następujące kradzieże: Wacławowi Szkopiakowi (Blacharska 2) skradziono 2 maszyny do szycia i rzeczy łącznie na 2.000 zł. — Ze składu fabryki Danka (Piotrkowska 48) skradziono 5 bel bawełny na 3.600 zł. — Dalej zanotowano 8 drobniejszych kradzieży garderoby. (k)

Śmierć przy pracy. Na stawie Cymera przy ul. Sławińskiej w czasie wyrabiania lodu robotnik 29-letni Marcin Grell pośliznął się i, straciwszy równowagę, wpadł do wody. Uderzając o ostry brzeg pływającej bryły lodu Grell stracił przytomność i dostał się pod lód. Ponieważ inni robotnicy byli zajęci nieco dalej, wypadek spostrzeżono późno i z wody wydobyto już zwłoki nieszczęśliwego. (k)

Humorystyczna historia. Przed sądem grodzkim w Łodzi odbywała się rozprawa przeciw znanemu oszustowi Włodzimierz-

Łódź, dnia 12 stycznia.
Szalejąc na całym świecie od dłuższego już czasu kryzys, porwano coraz to nowe ofiary, coraz to nowe setki i tysiące bytów ludzkich, graży w otchłań nędzy i niedostatku, w ponurą, przejmującą do głębi swym tragizmem wegetację bez jutra... bez nadziei...

Probowano już różnych sposobów walki z coraz dotkliwiej dającym się we znaki bezrobociem. Stosowano już przeróżne zabiegi, najrozmaitsze pociągnięcia i kombinacje, każdy kraj na swój sposób chciał zaradzić nieszczęściu i wybrnąć jak-ś, otrząsnąć się z złowrogo widma klęski.

Niestety, żaden z tych środków nie okazał się skuteczny, klęska zamiast zmniejszać się, wzrasta ciągle do koszmarnych rozmiarów, rzucając w tysiące szkolących mózgow rozpaczlwe pytanie: „co będzie dalej?”

Obecnie do groźnego widma głodu przyłączył się niemiernie straszny sojusznik chłód. Razem zagładają do nędznych suteren i poddaszy i panują niepodzielnie, triumfując.

Czyż już naprawdę wszystkie wyczerpano środki? Czyż w naszych sercach zagaśła iskierka litości dla tych najniebezpieczniejszych?

Polacy! Idźmy w twardej bój o Wielką Polskę, o Polskę w której nie może być mowy o niedoli i głodzie, budujemy nowy gmach życia, w którym raz na zawsze musi być wykreślony wrzaz nędza

Wzywamy was, tych wszystkich, którzy czują się Polakami — katolikami, którzy piastują w sercach świetlaną ideę Chry-

stusową — do walki ze złami i nędzą!
Niech każdy grosz oddany najbiedniejszym będzie cegiełką pod potężny gmach jasnej przyszłości. Musimy stworzyć jedną wielką, potężną rodzinę polską. — narodową wspierającą się, współczującą, podającą sobie nawzajem pomocne dłonie.
Skoordynowaną stalową całość, której nie złamie nic i nic nie zdola obalić. Każdy wasz grosz, ofiarowany współpracującą dłoń, to jeden krok naprzód, to jeszcze jeden etap w nieustannym dążeniu do drogiego nam celu.
Czyż zbraknie nam chęci i serc?
A więc do pracy! Niech w tem pięknym dziele nie zabraknie nikogo, ani jednej duszy, ani jednego polskiego serca ani jednej dłoni, któraby nie była gotowa przyczynić się do utrwalaenia Chrystusowego dzieła w przyszłej Wielkiej Polsce.

Podając powyższy apel do wiadomości publicznej — zauważamy, że intencja jego jest **zorganizowanie szybkiej pomocy dla bezrobotnych narodowców**, znajdujących się w nędzy.

Władze Obozu Narodowego w Łodzi przy współudziale redakcji „Orędownika” postanowiły przystąpić do akcji niesienia pomocy najbardziej potrzebującym. Narazie utworzył się przy redakcji „Orędownika” komitet, który za naszym pośrednictwem prosi o składanie ofiar w naszej ekspozyturze przy ul. Piotrkowskiej 91 **Ofiary można składać w pieniądzu i naturze.**

wł Kopydłowskiemu. Podawał się on za różne wybitne osobistości i wyludzał różne przedmioty. Rozprawy z powodu choroby Kopydłowskiego odroczone, przyczem jednak ujawniła się humorystyczna historia. Do mieszkania Żyda Sendera Zelwera (Zermńskiego 59) w 1934 roku przybył Kopydłowski, podając się za wyższego urzędnika policji kryminalnej. Zelwer, jak to podawaliśmy przed kilku dniami, wymierował z Niemiec przed hitlerowcami i na terenie Łodzi rozwijał żywą agitację komunistyczną, do której wciągnął również dwie Żydówki, córki przemysłowców. Policja ujawniła nieco później działalność Zelwera, który skazany został przez sąd okr. w Łodzi na 6 lat więzienia. W czasie, gdy Kopydłowski przybył do mieszkania Zelwera, policja nie prowadziła jeszcze dochodzeń. Żyd-komunista mając nieczyste sumienie, pozwolił przeprowadzić rewizję, a nawet nie oponował przeciw sekwestrowi walizek, które Kopydłowski w bezczelny sposób zabrał, oświadczając wspaniałomyślnie, że narazie pozostawia Zelwera na wolności. Komunista Żyd nie dopominał się od policji zwrotu rzeczy, mając uzasadniony „wstręt” do władzy. Dopiero, gdy również Zelwer, jak i Kopydłowski zostali aresztowani, Żyd podniósł pretensje. Historia ta dowodzi dosadnie, że „na złodzieju czapka gore”.

Samobójstwo. Na pustej pcesji przy ul. Hauslera popełniła samobójstwo 24-letnia bezdomna i bezrobotna służąca Janina Sykulak, która zatrula się sublimatem. Rano znaleziono zimne zwłoki samobójczyni. (k)

Kronika sportowa

Koszulkow protest. Na walnym zgromadzeniu Ligi, między innymi będzie rozpatrywany protest Podgórze w sprawie meczu Warszawianka — Ł. K. S. w wyniku, którego Warszawianka uchroniła się od spadku, a w jej miejsce spadł kl. Podgórze. Jak wiadomo pierwszy mecz wygrał Ł. K. S., jednakże w związku z jednakowymi koszulkami w jakich wystąpili obie drużyny, Warszawianka złożyła protest, który Wydz. Gier i Dysc. uwzględnił i nakazał powtórny mecz. Protest Podgórze jest silnie umotywowany.

Ukarany sędzia. W związku z meczem w październiku ub. r. „Union - Turin” — Ł. K. S. decyzją komisji Dyscyplinarnej sędzia piłkarski p. Stepien został ukarany dyskwalifikacją na przeciąg jednego roku. Dyskwalifikacja skończyła się 11 grudnia r. b. Jednakże wśród sfer sportowych rozszły się pogłoski, że p. Stepien nie wróci do sędziowania i zrezygnuje z pracy na tem polu.

Kronika gospodarcza

Popłoch w Izraslu. Od początku b. m. prowadzona jest generalna lustracja wszystkich przedsiębiorstw, celem stwierdzenia, czy posiadają one świadectwa przemysłowe, wozowe, oraz czy świadectwa te odpowiadają kategorii danego przedsiębiorstwa. Liczne są wypadki, gdy nieoczekiwane zjawienie się komisji skarbowej powoduje niebawom popłoch, szczególnie w tajnie prowadzonych przedsiębiorstwach przemysłowych, gdzie nagwałt uciekają zarówno pracodawcy, jak i robotnicy, tak że towarzyszący komisji policjanci, muszą przemysłowców przytrzymać za halaty. Dotychczas sporządzono około stu protokółów za bezprawne prowadzenie zakładów przemysłowych bez świadectwa. Dodać trzeba, że zakłady prowadzone są wogóle bez żadnego planu i zezwolenia, to też bezpieczeństwo przy pracy nie jest zagwarantowane. Anonimowcy tego rodzaju, prócz kar skarbo-

wych za nieposiadanie świadectwa przemysłowego, pociągani są również do odpowiedzialności za prowadzenie przedsiębiorstwa bez zezwolenia władz tudzież za niezgłaszanie robotników do ubezpieczeń. (k)

O umowę zbiorową w cegielniach. Do sezonu letniego jeszcze jest dość daleko, jednak związek robotników przemysłu ceramicznego pragnąc zapobiec przerwie w okresie lata, obecnie już wystąpił do Inspekcji Pracy o zwołanie konferencji i omówienia warunków pracy tudzież zawarcia umowy zbiorowej dla okręgu łódzkiego na rok 1935. Ceramicy domagają się płac 9 zł 50 od tysiąca wyprodukowanej cegły surowej. (k)

Nieulety zwyrodnialec. W dniu wczorajszym nieznanymi osobnikami rzucił się na przechodzącą przez pola Bychlewskie Sztajnrenowa L. i zamierzał dokonać na niej gwałtu. Powiadomiony komisariat P. P. w Pabjanicach poszukuje zwyrodnialca.

Kradzież. Rajch Edmund, ul. Chłodna 11, jadąc z przedzą z Łodzi do Pabjanic, został okradziony przez nieznanymi osobnikami między Chocianowicami a Ksawerowem. Sprawcy zabrali z sobą kilka paczek przydy. Powiadomiony komisariat P. P. w Pabjanicach poszukuje sprawców.

Langerowi. Erwinowi, zam. w Karnyszewicach 20, skradziono z podwórza Józefa Kołasy, zam. we wsi Świątniki, gm. Górka Pabjanicka, konia z wozem. Sprawców poszukuje policja.

Sezonowcy bez zasiłku. Robotnicy sezonowi, którzy orarowali przy regulacji rzeki „Dobrzyńki”, kilkakrotnie udawali się do Urzędu Ziemińskiego w Łodzi w sprawie zasiłku. Początkowo Urząd Ziemiński odkładał załatwienie sprawy z dnia na dzień i tak ludzi robotników, aż oświadczone im, iż zasiłku nie otrzymają.

Obniżka prądu elektrycznego. Tymczasowy Zarząd m. Pabjanic wystosował pismo do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi z prośbą o obniżenie ceny za dostarczaną energię elektryczną przez Miejski Zakład Elektryczny w Pabjanicach. Prośba została pomyślnie załatwiona. Obniżka zastosowana została od dnia 25 grudnia ubiegłego roku w wysokości od 5 do 6 proc. Szczegóły zostaną podane do ogólnej wiadomości mieszkańcom m. Pabjanic w najbliższych dniach.

Kronika kaliska

Trup pijaczki w lesie. W lesie pod Zbierskiem (pcw. kaliski), na drodze prowadzącej do Stawiszyna, znaleziono trupa kobiety. Przeprowadzone śledztwo ujawniło, iż są to zwłoki 68-letniej Józefy Pacholskiej zam. w Zbiersku. Zmarła, przy której znaleziono butelkę denaturatu, była nalcgową alkoholizką.

Zuchwała kradzież futer. Nieznani sprawcy skradli cztery futra, wartości 1.500 złotych. Przed północą patrol policyjny na dworcu kolejowym zatrzymał dwóch osobników, którzy chcieli odjechać pociągiem w kierunku Łodzi. Jeden z nich podał się za dyrektora banku w Łodzi. Przeprowadzona rewizja osobista ujawniła iż osobnicy ci są sprawcami kradzieży. Rzekomy dyrektor banku ubrany był w jedno ze skradzionych futer a trzy pozostałe futra posiadał w walizce. Okazało się, że o wym. „dyrektorem banku” był Szymon Traube zam. w Łodzi, który ponadto poszukiwany jest za uchylanie się od służby wojskowej i Sława Dawid Łęczycki, zam.

w Warcie. Obaj Żydzi przekazani zostali do dyspozycji władz sądowno-śledczych.

Wykrycie gorzelni. Na terenie pow. kaliskiego stwierdzono od dłuższego czasu, że po wszech graniczących z pow. tureckim, używana jest samogonka. Po dłuższej obserwacji okazało się, że we wsi Żdżary w domu Adama Sobczaka, właściciela 14-morgowego gospodarstwa, mieści się potajemna gorzelnia, którą kierują p. s. s. Sobczaka, Wiktor Gorski. Produkcjoną w większej ilości wódkę nabywał Ignacy Stawczyk, właściciel sklepu kolonialnego w Stojanowie, pow. tureckiego, który ze swej strony sprzedawał ją konsumentom. Gorzelnia urządzona była w przybudówce przylegającej do mieszkania Gorzelnie z tej całkowitym przyrządzeniem, oraz większą ilość samogonki zaskewstrowano. Sobczaka i Góreckiego zatrzymano i oddano do dyspozycji władz sądowych.

Kronika Zgierza

Z działalności Zgierskiego Stow. Rodowców Drobia. W dniach 30, 31 i 1 1 35 r. Zgierskie Stow. Rodowców Drobia, Golebi, Krolików i Zwierząt Futerkowych urządziło wielki pokaz eksponatów składający się z około 400 klatek. Udział wzięło szereg hodowców z całej Polski. W czasie otwarcia wystawy o znaczeniu hodowli wygłosił przemówienie wiceburmistrz m. Zgierza p. Leopold Zajackowski otwarcia dokonał starosta Makowski. Ocenienia w punktacji dokonali sędziowie Warszawy, jak znany z tej dziedziny p. prof. Trybalski, p. Stańc z Katowic i in.

Areszt na komorne. O d. b. rej. gospodarce przed 3 lata w Stow. Śpiew. „Lutnia” w Zgierzu już w swoim czasie donosiliśmy. Obecnie były prezes Stow. „Lutnia” p. Roman Konopski, gorliwy „sanator” nie zważając na fatalne porażenie materiałem Stow, w poszukiwaniu swoich należności za prowadzenie kinoteatru położył areszt na komorne w domu, należącym do T. w. Śpiew. „Lutnia”, na sumę około 4000 zł.

Wypadki. W nocy na 9. b. m. przy ul. B. Jaselewicza została przejechana przez tramwaj starszuka około lat 70 niewiadomego nazwiska. Ofiarę wypadku przewieziono do kostnicy. — Dnia 9. b. m. na szosie Piątkowskiej pod Zgierzem przejechał został przez samochód, zderzający do Piątku, Jan Michalak, zam. w m. Kutnie. Nieszczęśliwy uległ złamaniu nóg.

Żyd złodziej przed sądem. W dniu dzisiejszym stanął przed sądem grodzkim w Zgierzu Żyd Kaufman Izrael Dawid, stały mieszkaniec m. Łodzi, oskarżony o kradzież walizki z galanterią w czasie iarmarku dnia 21. 11. Sąd po rozpatrzeniu sprawy skazał Żyda na 6 miesięcy więzienia.

Z ruchu zawodowego „Praca Polska”. Związek Zawodowy „Praca Polska” dnia 5. b. m. w lokalu Stronnictwa Narodowego urządził tradycyjny „opłatek”. Przez związek, witając zaproszonych gości, przedstawił ducha duchowieństwa, członków zarządu Str. Narod. i Sekcji Młodych, wygłosił do zebranych treściwe przemówienie, poczem odśpiewano szereg kolend. Po wspólnej kolacji w serdecznym nastroju, członkowie związku bawili się do rana.

Kronika Łasku

Z rady miejskiej. W dniu 5. b. m. odbyło się posiedzenie rady miejskiej celem wyboru dwu członków z pośród radnych do sejmiku powiatowego. Wybrani zostali Wacław Brzeziński i Jan Niewiadomski.

Pożary. W dniu 5. b. m. we wsi Wola Żyłowska, gm. Dchroń, w zagrodzie Dudka Michała wybuchł pożar, wskutek czego spłonął dom mieszkalny wartości 3500 zł. Przyczyną pożaru wadliwa budowa przewodów kominowych. — Z tej samej przyczyny wybuchł pożar w dniu 7. b. m. w Osinach pod Szadkiem, gdzie spłonął dom mieszkalny p. Zablockiego.

Kronika Wartw

Z życia K. S. M. Z. w Warcie. Druhny z K. S. M. w Warcie, jak roku ubiegłego, tak i obecnie zajęły się „Gwiazdka” dla najbardziej potrzebujących, urządziwszy zbiórkę między członkiniami K. S. M. Zebrały odzież i zabawki, któremi obdarzyły 30 rodzin, natomiast dzięki ofiarności p. Makólskiego, właściciela młyna parowego w Warcie, rozdano 118 rodzinom po kilka kilo maki żytniej i pszennej. Oby społeczeństwo nasze miało więcej tak ofiarnych i jednocześnie bogobojnych ludzi.

Kronika Rudy Pabianickiej

Rzemiosło polskie górą. Miałoby nasze w zrozumieniu narodowego hasła: „Swoją do swego” całkowicie odseparowało się od zaopatrywania się w artykuły pierwszej potrzeby u Żydów, wyprzedając coraz bardziej z handlu i rzemiosła niebezpieczny ten i szkodliwy element. Najżywniejszą w tym kierunku pracą znacząca się cechy chrześcijańskie wszystkich dziedzin rzemiosła. Między innymi cech wędliniarzy i rzeźników utworzył oddzielnie wędliniarz, która ma na celu zaopatrywanie polskiej ludności w tanie i zdrowe artykuły mięsne. To samo dzieje się w innych gałęziach rzemiosła jak: obuwniczym, krawieckim, spożywczym i t. p. Objaw ten trzeba z zadowoleniem podkreślić i życzyć rzemiosłu łódzkiemu pomyślnego dalszego rozwoju.

We wtorek, dnia 8 stycznia 1935 r., zmarła po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzona św. Sakramentami, s. p.

z Derpinskiach

Pelagja Liminska

przeżywszy lat 70. Pogrzeb odbędzie się w sobotę dnia 12. 1. 35 r. w Nietrzeanowie.

W ciężkim smutku pogrążeni
mąż, dzieci i wnuki
Nietrzeanowo, Poznań, Paryż, Utyca.

Zasnęła w Panu, opatrzona Sakramentami św. w środę, dnia 9. 1. 1935 r., moja najukochańsza żona i matka, s. p.

Pelagja Szarolettowa

z domu Matuszak

przeżywszy lat 24, o czem donosi
n 4850 w ciężkim smutku pogrążony
mąż z córką i rodziną.

Pogrzeb odbędzie się w niedzielę, dnia 13-go stycznia 1935 o godz. 14 z domu żaloby.

Gości, ul. Leszczyńska, Poznań, Pniewy.

Dem

2 pokoje i kuchnia, wieś kościelna, stacja Puszczykowsko, tania sprzątni. Poznań, Dominikańska 6, skład węgla. zd 44 354

Maszyna

krawiecka Singera jak nowa 100 zł. Poznań, Wolna 26, wejście 2. Kłasiętna, Stalarnia. zd 44 358

Bezsenna noc wyniszcza organizm

powstaje głównie wskutek zaburzeń układu nerwowego. Zioła Magistra Wolskiego „Pasiverosa” zawierające Kwiat Mekki Pańskiej „Pasiflora” łagodzą zaburzenia systemu nerwowego nerwice serca, bóle głowy i histeryjną sproszkowaną krząpiącą sen. ZIOŁA ze znak. ochr. „PASIVEROSA” do nabycia w aptekach i drogeriach. nr 11 188
Wydawnictwo Magister E. Wolski, Warszawa, Złota 14 m. 1.

Szkieło

okienne, ogrodowe, ornamentowe, dachowe itp.
szyby wystawowe i lustra
Obrazy — Kit szklarski
Polskie Biuro Sprzedaży Szkła S. A. Poznań, Małe Garbary 7a. Tel. 28-63.
Pr 7911 18.171

MAKULATURE

po 25 gr kilo
sprzedaje każdej ilości
Admin. strażca
„ORĘDOWNIKA”
Lódz, Piotrkowska 91

PLASZCZE DAMSKIE i dziecięce oraz ga'anterję

14 191 poleca najtaniej

Małachowski i S-ka

Lódz, Rzgowska 20.

Spis zapowiedzi Nr. 165. Podaje się do ogólnej wiadomości, że 1)
Michał Rogoziński
kawaler, robotnik, zamieszkały w Głogowie, poprzednio w Chojnach, ul. Rucka 18, k/Łodzi, syn chałupnika Ignacego i Rozalii z Zmysłowych Rogozińskich, oboje zamieszkałych w Głogowie. 2)
Władysława Iberhan
panna robotnica zamieszkała w Głogowie, córka gospodarza Piotra i Magdaleny z Liberskich Iberhanów oboje zamieszkałych w Głogowie chea zawarze związek małżeński. Obwieszczenie zapowiedzi nastąpić winno w Głogowie, Głogowa, 8 stycznia 1935, (—) Rogoziński. n 4 481

Chrześcijańska firma przystępująca od roku 1912 doleca
DLA SKŁADÓW WIN I WÓDEK
z własnej produkcji
znane ze swej dobroci wyborowe zaprawki do wódek
na cukrze, w różnych smakach. Cenę niskie.
Jan Hendzelewski, Łódź
Kilińskiego 100. telefon 171 59.
Uważa! Zamówienia przyjmuje również telefonnie i listownie na natychmiastową dostawę. Wysyłki do innych miast uskuteczniłam za załączeniem pocztowym franko zamawiającego. — Cennik na żądanie n 4 462

Nagławkowe słowo (tłusta) 15 groszy, każde dalsze słowo 10 groszy, 5 liczb = jedno słowo, i w z. a = każde stanowi 1 słowo. Jedno ogłoszenie nie może przekraczać 100 słów, w tem 5 nagławkowych.

OGŁOSZENIA DROBNE

Ogłoszenia wśród drobnych: 1-lamowy milimetr 30 groszy.

Znak oferty naprzykład: z 18 924, n 2745, d 1790 i t. d. = 1 słowo.
Drobne ogłoszenia w dni powszednie przyjmuje się do godz. 10.30, w soboty i dni przedświąteczne przyjmuje się do godz. 10.15

3. PIENIĄDZ

10—12 000 zł
poszukuje na hipotece nowego czystego domu. Oferty Orędownik, Poznań, zd 44 582

7. SPRZEDAŻE

Getry
parasole poleca z własnej pracowni Kadyński Łódz, Piotrkowska 22 w podwórzu n 4 380

Sprzedam

Pobielziskach dom skąd, kompletnie uredowany, chlewy, ogródki 15 morgi ziemi, Kurakowa, Poznań, Focha 87, m. 15, zd 42 674

Kożuchy

szoferskie, nagle, serdżki, łaczkę, szponie, kurtki kożuchowe wybor tano Hankiewicz, Poznań, Kramarska 1, przy Wielkiej, zd 44 041

Skład

kolonialny mieszkaniem, magłem, dobrze położony, świetnie prosperujący tano sprzedam, Poznań, Marszałka Focha 39, mieszkanie 17, zd 44 338

Kiosk

z ubikacją, dobrze prosperujący sprzedam tano, Poznań, ulica Kościelna 44, zd 44 354

Futro

meśkie, średnia figura, tano sprzedam, Marzecka Poznań, ul. Grobla 20, IV, zd 44 458

Skład

kolonialny z mieszkanem, Łazarsz, sprzedam Bloch, Poznań, Aleja Marcinkowskiego 15, zd 44 571

18. DZIERŻAWY

Młyn matorowy

na 100 ctr zbóża w dobrej okolicy zarząd do wydzierżawienia. Zgłoszenia Orędownik Poznań, zd 44 291

Gospodarstwo

powiecie średzkim 130 morgi ziemi, drewniane, utrzymanej najlepszej kulturze, zywym, martwym inwentarzem, zabudowania pierwszorzędne, wydzierżawie zarząd. Oferty Orędownik zd 44 148

Gościńiec, kołoniałka, sala mieszkaniem bez konkurencji

dużej wiece 40. — mieszkanie, objęcie 200 wyłudza w. Nc., wak. Poznań, Piłsudskiego 15, zd 42 321

45

móg buracaneł, inwentarze, kompletne objęcie 2000 złotych, na 10 lat Bloch Poznań, Aleja Marcinkowskiego 15, zd 44 548

Dzierżawa 50 mórg pow. środa

objęcie inwentarza zapasów 2000 zł, przy woli „Dom Złoci”, Poznań, Wrocławska 22, zd 44 320

25. SZUKA POSADY

Ogłoszenia do 30 słów, dla poszukujących posady w tej rubryce obliczamy po jednej trzeciej ceny drobnych

Wychowawczyni

pomoc w lekcjach, niemieckie, szczyt, poszukuje posady do dzieci powyżej 3 lat ewentualnie przychodnia, Oferty Kurjer Poznański zd 44 543

Administrator rolni

leśny
najlepsze referencje, szuka odpowiedzialnego zarządu dóbr, Adres: A. Nosalewski, Bieganów, p. Secemin-Kiełcki, zd 44 162

Garźnik

lat 30, praktyki 11 lat, obezpany z gospodarstwem, kszalność, elektrycznością i suszarnia — przyjmie posady. Oferty Kurjer Poznański zd 44 335

Fortier hotelowy

poszukuje posady obejmującej garderobę, w adę, polskim, niemieckim francuskim, miejscowości obojętna. Oferty Kurjer Poznański, zd 44 859

Młynarz

lat 30, obezpany wszelkimi maszynami jak również motorami Diesla ssaco-gazowem; poszukuje posady. Łaskawe zgłoszenia do Kurjera Poznańskiego zd 44 021

Ogrodnik - bartnik

12 lat praktyki wzorowych majtkach, pierwszorzędne kwalifikacje pod szkłem i wolnem powietrzu, dobrymi świadectwami poszukuje posady, zonnego lub samotnego. Łaskawe zgłoszenia Kurjer Poznański zd 44 672

Szofer - ogrodnik strzelec

lat 26, dobrze polecony poszukuje posady zaraz lub później. W. Walski, Helin, pow. Miechowski, zd 44 600

Młodszy urzędnik albo pisarz podwórzowy

kawaler, lat 23, wykształceniem praktyka, sumienny, energiczny, bez nałów zamierzony rolnik, hodowca, znajomości księgowości, sołectwa w posiadaniu, referencje szuka posady zaraz lub j. 2. 35. Oferty Kurjer Poznański, zd 44 021

Urządnik gospodarczy

lat 26 z szóstinią praktyka — energiczny, sumienny, zamierzony rolnik specjalność hodowla karp, poszukuje posady od 1-go kwietnia lub później. Zgłoszenia do Kurjera Pozn. zd 44 012

Ogrodnik - szofer

szofar, żonaty, lat 31, praktyki lat 13, szuka posady zaraz lub później za skromnym wynagrodzeniem, zna swój zawód wszelkimi sposobami, pilny, sumienny, pracowity, może sie zająć także innymi pracami. Oferty Kurjer Poznański, zd 44 022

Energiczny

kawaler oficer gospodarczy, dobrym kwalifikacjami obejmie jakikolwiek stanowisko, miniatu przedsiębiorstwie itp. Wynagrodzenia skromne. Zgłoszenia Kurjer Poznański, zd 44 320

Leśniczy

lat 32, żonaty, dwudzielną praktyka, energiczny, sumienny, dobre świadectwa, w nagani skromne, szuka posady od zaraz lub kwietnia. Zgłoszenia do Kurjera Pozn. n 4 858

Księgowy

długoletnia praktyka poszukuje posady, zakłada, reguluje księgi, bilanse, wyznal, Zgłoszenia Kurjer Poznański, zd 42 055

Rzecznik - gorzełnik

żonaty bezdzietny, doświadczony rolnik z dwuletnią praktyka — chlubne świadectwa, poszukuje posady ewentl. gorzełnika od każdego czasu. Oferty do Kurjera Poznańskiego, zd 42 803

Gospodini

szamodzielną z dobrem otowieniem, chów drobnu szuka posady Łaskawe zgłoszenia Kurjer Poznański zd 44 450

27. WOLNE MIEJSCA

Dziewczyna

uczniwa, chętna, do wszelkich prac domowych możliwie własna posiedla zarząd. Więziarski, Poznań-Golecin, Kartuska 26, zd 44 091

Zegarmistrzowskiego

uczniwa przyjmie w naukę od zaraz z utrzymaniem całkowicie. Oferty do Orędownika, Poznań n 4 677

Przystojna bufetowa

na procent i utrzymaniem od zaraz potrzebna. Adres: wskaza Orędownik, Poznań, zd 44 338

uczniwa dentystycznego

uczniwa, chętna, do wszelkich prac domowych, odpowiedni wykształceniem i znajomością języka niemieckiego, posiadaj 16 lat przy wolnem utrzymaniu. K. Szałaszyński, prakt. dentysta, Chodzież, de 800

Inżynier lub technik

młody, energiczny, obznajony z organizacją pracy warszawowej, obróbka maszynowa i elektrotechnika, do Fabryki Maszyn i aparatów elektrycznych poszukiwany, Oferty Kurjer Poznański, pod 44 605

Absolwent W. S. H.

z krótszą lub dłuższą praktyka, potrzebny zarząd, do wiekzego przedsiębiorstwa handlowego na kierownika biura. Potrzebne znajomość ksiąg, wojci administracji i statystyk handlowej oraz nowoczesnej reklamy, również język niemiecki. Własne nie napisane zaświadczenia z odpisami świadectwa, których nie zwraca, uczniwa się poddał do Kurjera Pozn., pod 44 102

Co futro — to Edmund Rychter — co palto — to Edmund Rychter — co ubranie — to Edmund Rychter, Poznań, Ostrów Wielkop.
Przedpłata na miesiąc styczeń 1935 roku włącznie dotatków tygodniowych „Kłoso” i książkowego dodatku powieściowego, w Poznaniu w ekspedycji z 1.55 w agencjach z 2.20 z odnośnikiem do domu z 2.20 na prowincji na pocztach już z odnośnikiem do domu kwartalnie 7.01 miesięcznie 2.34, pod uską miesięcznie w Polsce z 5.00 w innych krajach z 5.00. Przy 7-miu wydaniach tygodniowa kosztuje „Orędownik” miesięcznie 2.35 zł bez odnośnika do domu. W razie wypisków spowodowanych siłą wyższą, przeszłoch w zakładzie, strajkach i t. p. wydawnictwo nie odpowiada za dostarczenie plama numerów lub odszkodowania.
Redaktor naczelny: Bohdan Jarochowski. — Redaktor odpowiedzialny Andrzej Trella z Poznania. — Ze wszystkie wiadomości i artykuły z m. Łodzi odpowiada Leon Trella Łódz, Piotrkowska 91. — Ze ogłoszenia i reklamy odpowiada administracja w oświe w Poznaniu. — Niezamówionych reklamodawców redakcja nie zwraca.
Wychodzi codziennie z wyjątkami niedziel i świąt uroczyść z datą na dzień następny. — Wydawnictwo Drukarnia Polska S. A. w Poznaniu, św. Marcja 70.
Telefony: 41-61, 14-76, 33-07, 35-24, 35-25, 40-72, w niedziele, święta i późnym wieczorem tylko 40-72. P. K. O. Poznań nr. 200 119.

Humor zagraniczny
Notariusz: — Niech pan pisze: „Oto moja ostatnia wola”.
— Mając żonę taką jak moja, to może lepiej napisać „moja pierwsza wola”!
(Ilustracja — Paryż). S. F.

Film, nakręcony przez życie...

24 blondynów dokoła milionerki

We Francji wydarzył się wypadek tak niezwykły, że na pierwszy rzut oka wyda się wręcz nieprawdopodobny.

Rzecz działa się w Avignon. Mieszka tam milioner francuski,

Jeden z najzamożniejszych fabrykantów, Ditourneur, który miał tylko jedną córkę, słynącą z piękności, Olgę. Gdy Olga ukończyła 20 rok życia, strzelił jej do głowy dość niezwykły, jak na pannę z miljonowym posagiem, pomysł. Ponieważ nie miała matki, która ją wprowadziła w szerszy krąg życia towarzyskiego, a ojciec całkowicie oddany był interesom, postanowiła sama wyszukać sobie męża.

Pewnego pięknego dnia Olga umieściła w kilku pismach następujące oryginalne ogłoszenie:

„20-letnia panna z dobrej rodziny, dobrze się prezentująca, o nieskazitelnej przeszłości, szuka męża. Posag 1 milion franków. Warunki: 30-ty rok życia, mężczyzna musi być wykształcony, zdrowy, musi mieć dobre maniery i włosy blond. Fotografie wymagane.“

Na ogłoszenie to wpłynęła taka masa ofert, że trzeba było kilku dużych koszów, aby je pomieścić. Długi szereg dni spędzała Olga na czytaniu listów i wpatrywaniu się w podobizny reflektantów. Wreszcie z pośród tej całej masy wybrała 24 młodych ludzi. Każdy z nich pakości zapraszany był do willi państwa Ditourneur na przeciąg jednego tygodnia.

Jako pierwszy przybył młody oficer-łotnik,

mężczyzna bardzo sympatyczny i elegancki, który jednak więcej mówił o swoich wyczynach lotniczych, aniżeli o miłości. W ciągu tygodniowej gościnności Olga odwiedziła z oficerem kino-teatry, odbyła z nim szereg przejażdżek, tańczyła w swoim salonie przy muzyce radiowej i t. d. Gdy tydzień mijał, pożegnała się serdecznie ze swoim gościem, a na pożegnanie rzekła: „Dowiedzenia, panie poruczniku, jeszcze pan c mnie usłysz.“

I tak po kolei przez 23 tygodnie

predefilowało dalszych 23 kandydatów do stanu małżeńskiego,

a byli to lekarze, kupcy, urzędnicy, bokserzy, tenisiści i piłkarze. Byli to przeważnie młodzi, eleganccy ludzie, wszyscy blondyni. Niestety, za każdym razem Olga dochodziła do wniosku, że głównym celem ich dążeń jest miljonowy posag, natomiast ona sama do tego posagu miała być tylko dodatkiem. Rzeczarowana przedsięwzięła pewnego razu dłuższy samotny spacer w pole.

Zupełnie niespodziewanie zerwała się gwałtowna burza, połączona z ulewным deszczem, który przemoczył Olgę do nitki. W tej niemiłej sytuacji zjawil się nagle na polnej ścieżce, jakby przez niebiosa zesłany, zwykły wózek folwarczny, który obok niej się zatrzymał. Z wózka zeszedł jakiś mężczyzna i drżąc z zimna Olgę uprzejmie zaprosił, aby zajęła miejsce w wózku. Po kilkunastu minutach dowiózł ją do swego małego dworku.

Młody człowiek był właścicielem kilkunastumorgowej fermi.

Tu ugościł ją z wyszukaną grzecznością, poczytył jej starych sukien swojej zmarłej matki, poczem przyjął ją śniadaniem. Humor Olgi poprawił się znacznie i dotychczasowe rozterki duchowe znikły bez śladu.

W 14 dni później wszyscy kandydaci do małżeństwa, w liczbie 24 otrzymali drukowane zaproszenia do odwiedzenia willi Ditourneurów najbliższej niedzieli. Wszyscy wycelantowani na ostatni guzik i pełni nadziei przybyli do Avignon, sądząc, że każdy z nich jest właśnie tym wybranym, na którego padło łaskawe spojrzenie pięknej milionerki. Ale niezmiernie zdziwili się, gdy nagle znaleźli się razem w salonie Olgi. Ona sama

siedziała na podjumu, a dokoła niej ustawiono 25 foteli.

Na 24-ch miejscach zajęli miejsca ci, którzy się ubiegali o jej rękę, 25-ty fotel był pusty.

Gdy zaległa cisza, Olga powstała i wygłosiła do swoich wielbicieli następujące przemówienie: „Moji panowie! Dziękuję wam za przybycie i galanterję, jaką mi okazaliście. Wszyscy razem i z osobna jesteście bardzo sympatyczni, ale ustawy w naszym kraju zabraniają,

abyśmy wyszła zamaż za 24 mężczyzn,

wobec czego po dłuższym zastanowieniu się dokonałam wyboru. Wybór ten nie padł jednak na żadnego z was. Mam zaszczyt zaimać, że na mojego małżonka wybrałam p. Eugenjusza Tourtoulone, którego zaraz poznamie. Będę się cieszyła, jeśli panów będę, mogła gościć na mojem

weselu, a na pamiątkę pięknych, wspólnie spędzonych dni, proszę odemnie przyjąć skromny upominek.“

Na dany znak wszedł do salonu lokaj w libejji, który wniósł

24 srebrne papierońnice, na których wyrzyle było imię „Olga“.

Każdemu z 24 panów podał po jednej. Po chwili ekscentryczna milionerka wezwała z przyległego pokoju zaafetowanego narzeczonego, zresztą bardzo sympatycznego, o inteligentnym wyrazie twarzy, którego

przedstawiła 24 kandydatom. Owym narzeczonym okazał się ów właściciel pobliskiej fermi. Od czasu pamiętnej burzy spacer Olgi powtarzały się coraz częściej i to wyłącznie w stronę dworku Tourtoulone'a. Rychło młoda dziewczyna

zakochała się po uszy w przystojnym agronemie,

który uczucie to odwzajemniał. Olga oświadczyła mu wprawdzie, że nie ma żadnego posa u, on jednak śmiejąc się odpowiedział „Kocham cię i gwiazdę na pie-

niądze, gdyż potrafię dzięki Bogu pracować“. Tourtoulone zrobił „wielkie oczy“, gdy w końcu dowiedział się, że Olga jest zamożną panną i ma w posagu okrągło milion franków. W czasie ostatnich świąt odbył się ślub Olgi ze swoim wybranym.

Najdziwniejsze w tym romansie, stworzonym przez samo życie, jest to, że młody małżonek zupełnie nie jest blondynem, lecz brunetem. Ale to n' przeszkadza wielkiej miłości młodej pary...

Małżeństwo cór krainy wschodzącego słońca

„Gdyby wam małżeństwo było nieznośne, zaszytujemy się“

Surowe matki japońskie z dobrej rodziny nie tak dawno temu jeszcze wręcały wychodzącym zamaż córkom sztylet z temi słowami: „Gdyby wam małżeństwo było nieznośne, zaszytujemy się“.

Dzisiaj, kiedy młoda Japonka dzięki

stykaniu się na każdym kroku z kulturą europejską i amerykańską, wyzwoliła się całkowicie, zdawałoby się mogło, że rozwoły w Japonji podobnie jak w Europie lub Ameryce są na porządku dziennym Tymczasem tak nie jest zupełnie. Z jednej

strony małżeństwo japońskie, aczkolwiek opierające się na autorytecie mężczyzny, daje Japonce dość duży swobody dla wyżywania swej indywidualności, z drugiej zaś najbardziej przed ślubem zawzięta emancypantka po zamażpójściu z konieczności ginie w cieniu swego męża i jego rodziny. Mąż mówi swej żonie „ty“ czyli po japońsku „omai“; tak samo tytułują ją jego podwładni i służba. Żona mówi mężowi „anata“ co odpowiada niemieckiemu „Sie“, a jest nieco mniej niż polskie „panie“.

Pewna bardzo emancypowana Japonka na pytanie, co by zrobiła gdyby ją mąż po ślubie wołał „omai“ odrzekła bez namysłu, odpowiedziałabym: „czikuszko“ czyli „bydle“. W kilka lat potem ta sama Japonka była przykładną żoną i matką kilkorga dzieci. Mąż-człowiek o zachodniej kulturze w obecności obcych nazywał ją „anata“ w domu zaś „omai“. Japonka tłumaczy się, że to jest zarówno, najważniejszem zaś jest, że dzieci nazywają ją „anata“.

Podrzedne stanowisko Japonki w małżeństwie jest zresztą tylko pozorne i więcej zewnętrzne. W domu Japonka ma głos bardzo poważny, którego nikt nie kwestionuje. Japonki zresztą odegrały weale niepoślednią rolę w dziejach państwa wschodzącego słońca, dostarczając naprzykład szeregu wybitnych cesarzowych jak np. cesarzowa Dzingo, która podbiła Koreę. Dwa najwybitniejsze dzieła literatury japońskiej, swawolny romans Cendzi i filozoficzna „Poduszka“ przed mniej więcej tysiącem lat wyszły z pod pióra Japonki. Wspaniały klasyczny teatr japoński Kabuki jest dziełem kapłanki i tancerki O-Kuni. Największy koncert Japonji, a może nawet świata zawdzięcza powstanie swe kobiecie.

W jednym z uzdrowisk zimowych Szwajcarii bawi na wywczasach amerykański król nafty sir Henry Detarding wraz z żoną (na ławce pierwsza z lewej) oraz dwiema córeczkami.

Higjena i bezpieczeństwo pracy w polskiej fabryce

Na tle nieszczególnych naogół warunków higjenu i bezpieczeństwa pracy w przemyśle polskim, dość wyraźnym kontrastem odbija się akcja opieki społecznej i zdrowotnej nad robotnikami, zatrudnionymi w Wojskowym Zakładzie Pirotechnicznym w Rombertowie. O akcji tej i jej wynikach informuje „Warszawskie Czasopismo Lekarskie“.

Od chwili przejęcia fabryki w 1933 r. przez wojskowość zapoczątkowano racjonalną opiekę zdrowotną nad zatrudnionymi w fabryce robotnikami. Akcja ta miała na celu podniesienie stanu zdrowia robotników przez poprawę warunków pracy i właściwą jej organizację oraz zwalczanie nieszczęśliwych wypadków przy pracy, pochłaniających tyle niepotrzebnych ofiar i przysparzających społeczeństwu tylu kalek.

Pierwszym etapem tej akcji było utworzenie stanowiska lekarza fabrycznego, higienisty, który ma za zadanie zapobieganie chorobom zawodowym i niesienie pomocy w wypadkach przy pracy. Lekarzowi temu polecono gruntownie zbadać stan zdrowia całej załogi robotniczej oraz wspólnie z technikami — warunki pracy i na podstawie wyników tych badań zorganizować pracę tak, aby jak najskuteczniej zabezpieczyć każdego robotnika przed nieszczęśliwymi wypadkami i chorobami zawodowymi, fabrykę zaś uchronić przed stratami.

Reorganizacja ta trwała 6 miesięcy; brali w niej udział, oprócz lekarza, kierownicy poszczególnych działów fabryki, kierownik inspekcji fabrycznej oraz zastępca kierownika stacji doświadczalnej. Była to więc cała komisja higjenu i bezpieczeństwa pracy. Po dokładnem przedyskutowaniu planu organizacji pracy wydano

odpowiednie zarządzenia.

W obecnej chwili organizacja opieki zdrowotnej nad robotnikami przedstawia się następująco: każdy robotnik przed przyjęciem podlega badaniu lekarskiemu w celu określenia, do jakiego rodzaju pracy nadaje się on najlepiej.

Co pewien czas każdy robotnik poddawany jest badaniu kontrolnemu, aby sprawdzić, czy odpowiada mu nadal dany rodzaj pracy. W razie wyniku ujemnego przenosi go się do innego działu pracy, względnie leczy się zapobiegawczo, w pierwszym okresie choroby, zanim cierpienie wybuchnie z całą siłą.

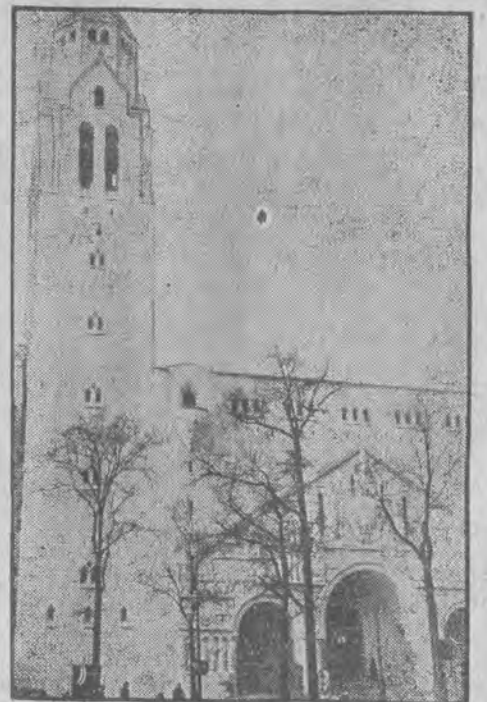
Praca w niektórych oddziałach obfituje w niebezpieczeństwa, których usunąć się nie da, np. nie do uniknięcia bywa stykanie się z substancjami trującymi. Lekarz fabryczny obmyśla środki ochronne i zapobiegawcze przed działaniem tych jadów, nakazuje noszenie ubrań ochronnych, rękawic, masek, okularów i tp. Oprócz tego dba o stan zdrowotny wszystkich pomieszczeń fabrycznych, o dobrą wentylację, oświetlenie, o czystość i t. d.

Do zadań lekarza należy wreszcie propaganda higjenu wśród robotników. Co tydzień wygłasza on pogadankę na tematy aktualne, uświadamia robotników o groźnych im niebezpieczeństwach i konieczności ochrony zdrowia, wywiesza w miejscach niebezpiecznych plakaty ostrzegawcze i t. p.

Oprócz tej działalności związanej ściśle z higjeną pracy, zorganizowano na terenie Wojskowych Zakładów Pirotechnicznych opiekę nad matką i dzieckiem, kuchnię fabryczną i kursy ratownictwa. Cała ta akcja, chociaż trwa niedługo, przyczyniła się do podniesienia stanu zdrowia robotnika, jego

stanu fizycznego i samopoczucia moralnego oraz do udoskonalenia metod pracy i zwiększenia jej wydajności. Poważne zyski odniosły więc obie strony: robotnik i fabryka.

Oby ten przykład stał się impulsem dla całego przemysłu polskiego do organizowania służby higjenu i bezpieczeństwa pracy i utworzenia stanowisk lekarzy fabrycznych, będących niezbędnym czynnikiem zapoczątkowania tej doniosłej kulturalnie i gospodarczo akcji.

W Paryżu odbyło się uroczyste poświęcenie nowego kościoła św. Piotra, zbudowanego w stylu nowoczesnym.